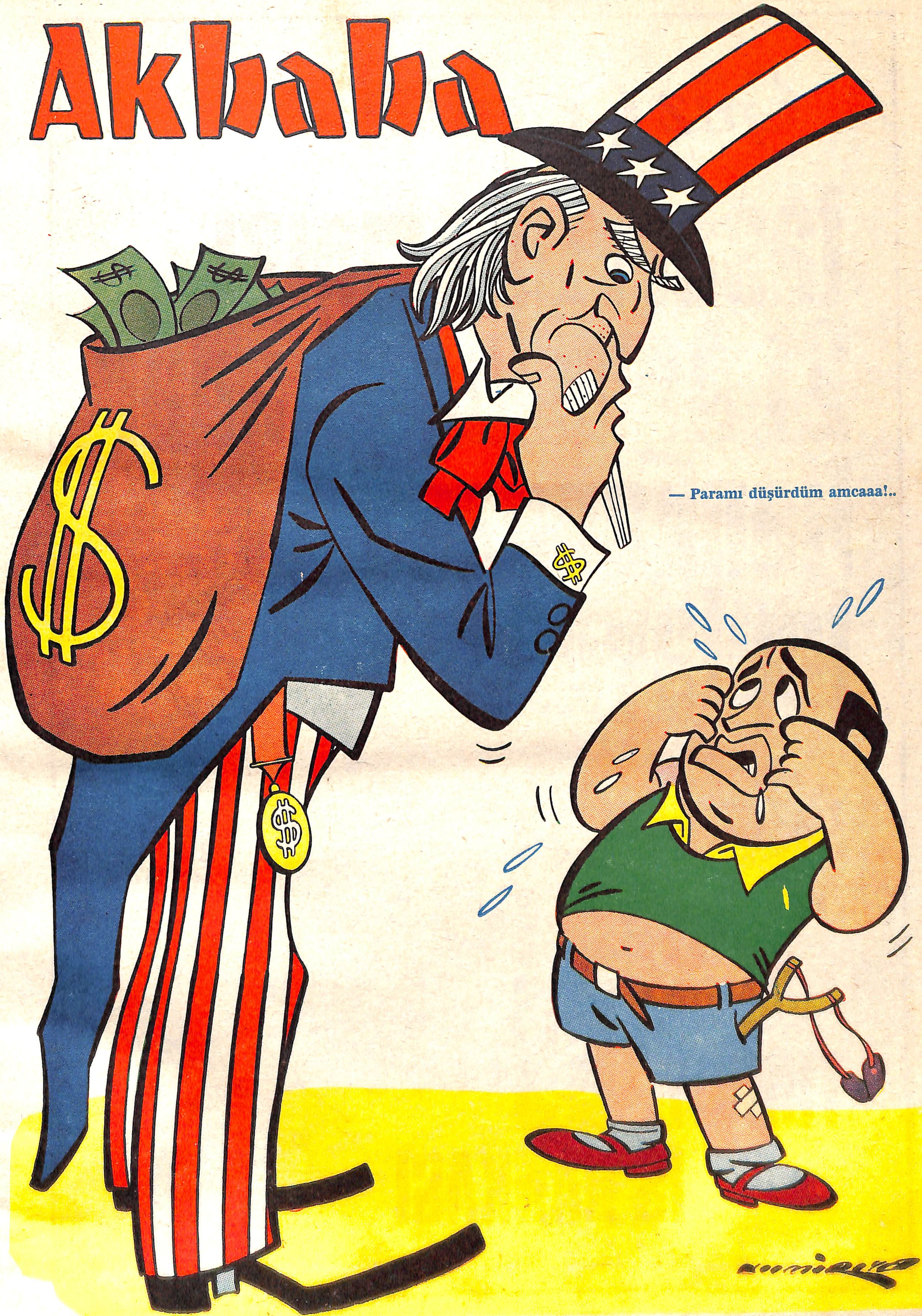

Akbaba
— Paramı düşürdüm amcaaa!..

Güz Çekilişi İÇİN

tasarruflarınızı 21 Ağustosa kadar Bankamızda toplayınız

5 Apartman Dairesi

2 adet 100.000 lira

20 adet 10.000 lira

60 adet 5.000 lira

100 adet 1.000 lira

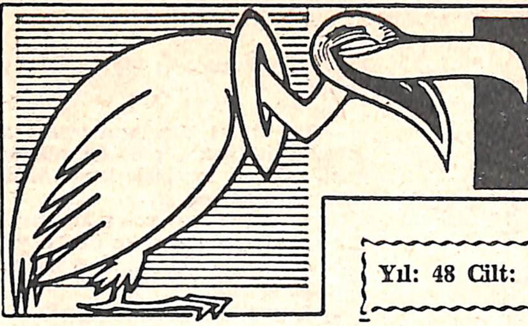
ayrıca 3400 adet çeşitli para ikramiyesi

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3192 — 126)

Akbaba

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 35 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

ZEHİR ZAKKUM BİR YAZ!..

HERŞEYİN biribirine karıştığı zamanlar vardır.

İnsanın günlük yaşayışında bile böyle şaşkınlık anları görülür. Sözgelişi Fadime hanım evden çıktı. Alışveriş için çarşıya vardı. Tam parayı ödeyeceği vakit bir de bakar ki çantayı unutmuş. Geriye dönecek parası bile yok...

— Ah, ben ne yaptım!.. diye yakınırken, evin anahtarını da mutfağın rafında bıraktığını hatırlamasın mı!..

— Eyvah! Şimdi nasıl içeriye gireceğim? diye düşünürken havagazını kapatmadığı birdenbire aklına gelir. Havagazı ocağının üstünde tencereyi de bıraktığını düşünürken, arkadan biri çarpıp:

— Hanım, ayak altında dolaşma! demesin mi!

Herife cevap yetiştirmeyi denerken farkına varmadan caddenin ortalık yerine atmıştır kendini... Acı bir fren sesi ardından şoförün küfürü:

— Baayan, bir şey değil seni insan yerine koyarlar da adliyeyle başım belâya girer..

Fadime hanım ipin ucunu kaçırmıştır artık.

Günlük hayatta ara sıra görülen böyle olaylar, toplum yaşantılarında iktidarları ve halkı şaşkına çevirebilir. Şimdilerde gazetelerde okuduğumuz gibi bir yandan zam yağmuru, bir yandan vergi yağmuru, bir yandan paranın değerinin düşürülmesi, personeldi, sendikaydı, konfederasyondu, katsayıydı, yardım konsorsiyumuydu derken her yandan zehir-zakkum haberler:

— Dolar yükseldi..
— Fiyatlar artıyor..
— Piyasada panik..
— Cumhuriyet altını arttı..
— Yeni vergiler..
— Kâğıt fiyatları..
— Kok kömürüne zam..
— Linyite de zam..
— Akaryakıta yeniden zam..
— Oto fiyatları fırladı..

Ve böylece zamlı-vergili bir tatlı hayatın kazığı zaten perişan halkın iliğini sızlatmaya başlarken Başbakan Süleyman Demirel'in zehir zemberek nutukları:

— Nurlu ufuklara varmak için istikrar içinde kalkınmanın şartlarını yerine getiriyoruz...

Memurlara yapılan zamları Maliye Bakanı:

— Erteliyelim.. diye geriye sürmeye çalışırken katsayı ister altı olsun, ister yedi, ister sekiz... Memurcuklar maaşları zamlı alıp zamlı-vergili bir hayatın dalgaları arasında pusulayı şaşıracaklardır. Bir yandan fiyatlar artarken, bir yandan paranın değeri düşerken Personel Kanunu faydasız kilisenin yararsız papazı gibi görünmeye başlamıştır memurlara...

Gümüş lira vatandaşın gözünde yirmibeş kuruşluk; ikibuçuk lira elli kuruşluktur artık... Dolmuş fiyatından otobüs biletine, pirinçten fasulyaya, gazete kâğıdından lokanta listelerindeki rakamlara kadar her yerde bir başkaldırma havası esmektedir.

Ama bütün bunlardan kim sorumludur?

Kim kabahatlidir; kim suçludur?

İktidar mı?
Hâşâ!..
Süleyman Demirel mi?
Hâşâ!
Maliye Bakanı Mesut Erez mi?
Hâşâ!

Bütün bunlardan sorumlu kişinin adı «seçmen» dir.

O seçmen ki daha dokuz ay önce sandıkların önünde kuyruğa girip bu iktidara vermedi mi oy'unu?

Verdi.

Öyleyse seçmen vatandaş şimdi evinde boy aynası varsa boy aynasına, baş aynası varsa baş aynasına gidip bakmalı ve aynadaki simgeye dert yanarak:

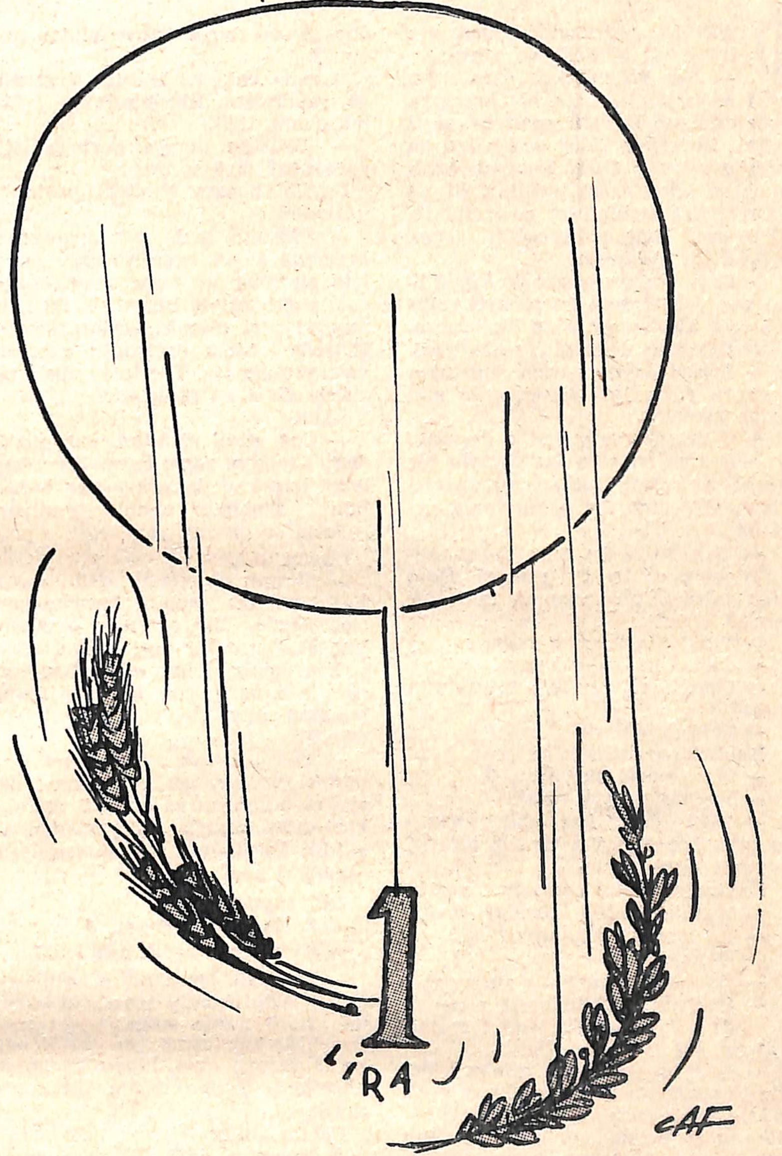
— İlâhi dostum, gördün mü yediğin haltı!.. Cayır cayır yaktın beni.. demeli.

Aylardan beri bu memlekette ihtilâlden korkuluyordu.. Bir ihtilâl olursa düzen de altüst olur, dikta gelir, vatandaş bunun altında kalır deniyordu. Ama şimdi öylesine bir ihtilâl olmuştur ki, tadından yenmez... Bütün fiyatlar başkaldırmış, sokaklara dökülmüş, vergiler isyan halinde, zamları sıkıyönetim bile tutamıyor... Para ise ufalmış ufalacağı kadar, küçülmüş küçüleceği kadar, neredeyse pire deliğine girecek...

Vatandaş şaşkın...
İktidar perişan..
Aracı-tefeci şişman..
Seçmen pişman..

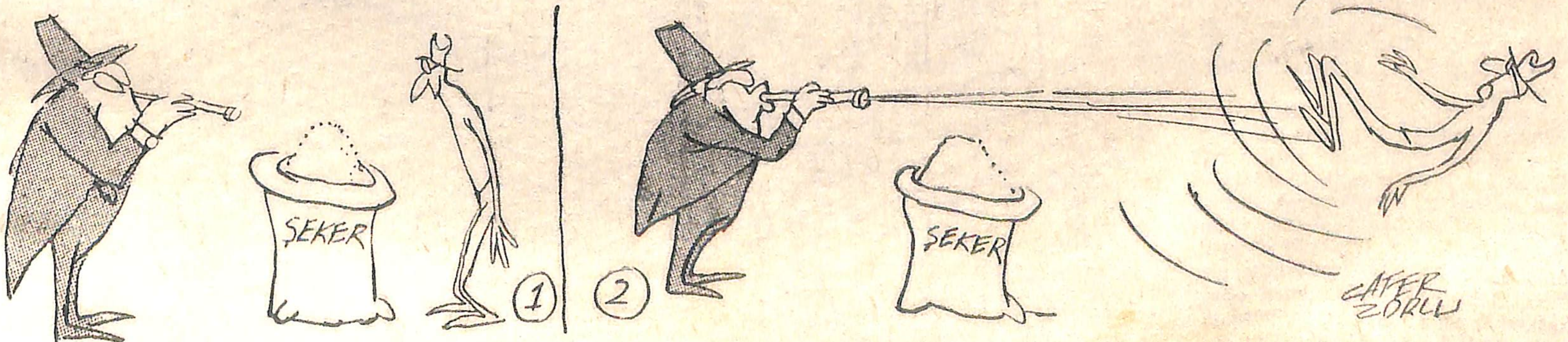
Zehir-zakkum bir yaz yaşıyoruz.. İnşallah sonbahara doğru yaprak dökümünü görüp biraz rahatlarız.

AKBABA

— PARANIN DEĞERİ DÜŞTÜ —

Şekere zam yapıldı. — Gazeteler —

ŞEKER KAMIŞI!

Şahane delikler

MUZAFFER İZGÜ

DAYIM, pederinden kalan son halıyı da okuttuktan sonra:

— Eee yeğen, dedi bana, bu işin sonu yok, artık bir kazmaya sap olmanın zamanı geldi de geçti bile... Pederden kalan son halıyı da bugün mektep ettik. Kalmadı artık mektep edecek şey. Elimdeki şu beşyüz lirayla bir işler çevirmek istiyorum... Ama çevireceğim iş çok büyük bir iş olmalı.

— Dayı, dedim, bende de üçyüz lira var, gel istersen bu parayla sekiz on eşek alıp sucuk işine başlayalım.

— Büyük iş değil ki o evlât, dedi.

— Pekiyi dayı, parayı süttozuna yatırıp, yoğurttur, ayrandır, o gibi işler yapsak?

— O da ufak iş yeğen, o da ufak.

— Pekiyi, istersen bu parayla bir Holding kurup, millete ev, apartman, villâ, fabrika, şunu bunu yapalım.

— Bak bu iş iyi ama yeğen, elimizdeki para bu işe yetmez. Hem ben sabıkalı bir insanım, kim inanır ki bana?

— Validenin üzerine yaparız.

— Olmaz yeğen olmaz.

— Pekiyi, ne yapmak fikrindesin dayı?

— Montaj sanayii!...

Kahkahayı patlatıvermişim:

— Ne sanayii, ne sanayii?

— Montaj sanayii evlât.

— Yahu dayı, sen aklını kaçırmışsın, hiç sekizyüz lirayla montaj sanayii kurulur mu?

Dayım, gözlerini uzaklara dikerek:

— Kurulur yeğen, kurulur, dedi.

— Ne montajı yapacağız?

— Zurna montajı...

— Şu bizim bildiğimiz zurna mı?

— Evet, bizim bildiğimiz zurna.

— Ama, zurnacılık sanayi dalına girmez ki?

— Sokarız yeğen, işi kitabına uydurdun muydu bu memlekette evelallah çoluk çocuk sahibi olmayı bile sanayi dalına sokabilirsin. Bir kez, zurna deyip de geçme, bunun borusu var, dili var, delikleri var, üzerinde sac çemberleri var...

O günden sonra oturdu bizim değirmen kafalı dayı, kocaman aklıyla, kocaman kocaman projeler hazırlamaya. Zurnanın borusu erik ağacından yapıldığı için, sordu soruşturdu, dünyanın en iyi eriklerinin Macar erikleri olduğunu öğrendi. Ve öğrendiği gün de:

— Borusu Macar'dan, dedi.

Sonra, zurna dili için çalışmalara başladı. Bu dillerin de en güzellerinin Romanya'da yapıldığını öğrendi:

— Dili de Romanya'dan, dedi.

Projemizi aldık, çıktık bir ilgilinin karşısına:

— Beyefendi, biz bir montaj sanayii kurmak istiyoruz, dedik.

İlgilinin yüreği, vatan, millet, bayrak aşkıyla yandığı için:

— Buyrun efendim, ne montaj sanayii olacak? diye sordu.

— Efendim, zurna montaj sanayii olacak...

İlgili kalktı, önce dayımın, sonra benim ellerimizi hararetle sıktı:

— Vallahi kardeşim, vatana çok büyük bir hizmet, dedi. Memlekette son zamanlarda hayli zurna sıkıntısı çekilmekte, hattâ Romanya'dan zurna ithali bile düşünülmekteydi. Ama sizin bu olumlu davranışınız, memlekete yılda milyonlarca döviz kazandırmakla beraber, milletin rahat nefesle zurna çalmasını da sağlayacak. İnanınız ki çok sevindim çok. Acaba birer kahve almaz mısınız?

Dayıma baktım, koltuğa dört köşe yayılmıştı. Kahvelerimizi içtikten sonra, ilgili:

— Tesisleri nereye kurmak istiyorsunuz? diye sordu.

Dayım, hemen elindeki projeleri uzatıverdi:

— Efendim, dedi, yurt dışına fazla döviz aksın istemiyoruz, onun için şimdilik işi biraz küçük tutacak, yeğeninkiyle bizim evi iki ayrı montaj yeri olarak düşünmekteyiz. Evlerde biraz değişiklik yaparak başlayacağız işe. İlerde inşallah tesisleri daha da genişletiriz...

İlgili:

— Çok güzel efendim, çok güzel, dedi. Efendim zaten zurna bir memleket için kan damarı kadar önemlidir. Düğünler onunla yapılıyor, bayramlar onunla yapılıyor...

Dayım atıldı:

— Sonra beyefendi, dedi, sayın Başbakanımız onunla karşılanıyor. Geçenlerde bir gazetede okudum, Başbakanımız bir yeri ziyaret ederlerken, koskoca ilde sekiz tane zurnacı bulunmuş ama, bir tane zurna bulunamamış. Bu acı değil mi beyefendi?

— Çok acı çok... Memleket gerçekleri bunlar, acı gerçekler... Zaten efendim, zurna sanayii memleket kalkınmasıyla da yakından ilgilidir. Düşününüz, bunca tesislerin temelleri neyle atılıyor?

Lâfı yapıştırdım:

— Zurnayla beyefendi.

— Kurdeleler neyle kesiliyor?

— Zurnayla beyefendi. Geçenlerde Boğaz Köprüsünün temeli atılırken de hayli zurna sıkıntısı çekilmiş. Gerçi bir kaç zurnacının elinde zurnalar varmış ama, hiçbir zurna da köprünün şanına uygun bir zurna değilmiş...

Dayım atıldı:

— Efendim, dedi, bizim yapacağımız zurnalar beş yıl garantili olacak. Ayrıca, her zurnaya da iki yedek parça vereceğiz. Bir dil, bir de çember.

— Çok güzel efendim, çok güzel... Geçenlerde Arap ülkelerinden zurna teklifi aldık, ama teklife olumlu cevap vermek ne mümkün... Memlekette zurna yok ki. Sonra efendim, memlekette bol zurna olsa, şu öğrenci olayları, işçi olayları da daha olay çıkmadan hemen yatışır ve dağılır. Öğrenciler mi yürüyor, karşılarına beşyüz kadar zurnalı toplum polisi çıkaracaksın, polisler copa değil, zurnaya dayanacaklar, düşününüz beşyüz zurna, bin zurna, hepsi birden ötmeye başlayınca kim kalır meydanda? Yâni demek istiyorum ki gerçekten memleketin zurnaya olan ihtiyacı, hiçbir devirde bu denli büyük olmamıştır.

Bir ara sessizlik oldu İlgili:

— Acaba davul için de bir şeyler düşünmüyor musunuz? diye sordu.

— Düşünüyoruz, dedi dayım. Zurnaya, bir yan sanayii olmak üzere davul montaj sanayiini de düşünmekteyiz.

İlgili, beşûş bir çehreyle:

— Evet efendim, dedi, davulla zurna ikiz kardeş gibidirler. Zurnanın olduğu yerde mutlaka davul da vardır... Eveeet, şimdi siz bu zurna montaj sanayii için elbette bizden kredi falan isteyeceksiniz?

Dayım boynunu büktü. İlgili:

— Hakkınız hakkınız, dedi... Siz vatana, millete hizmet peşindesiniz, elbette kredi hakkınız. Müsterih olunuz, krediniz verilecek ve gereken ithal kotası emrinize çıkarılacaktır...

Aradan şöyle on onbeş gün geçmedi, biz krediyi aldık. Bir onbeş gün sonra da montaj edeceğimiz boru ve diller geldi.

Dayıma:

— Pekiyi dayı, biz ne katkıda bulunacağız bu mantoj sanayiine? diye sordum.

Dayım:

— Bu dilleri boruların ucuna takı takıvereceğiz. Bir de en mühimi, Türk işçisinin emeğiyle zurnanın deliklerini açacağız.

Gelen dilleri borulara takıp, başladık delikler açmaya. Ve de ilk yaptığımız zurnayı ilgili beyefendiye götürdük. Dayım:

— Beyim, ilk imal ettiğimiz zurnayı size hediye ediyoruz, dedi.

İlgili beyefendi, bir memnun oldu bir memnun oldu ki, ağzı kulaklarına vardı:

— Aman efendim, bu zurnanın güzelliği nedir böyle? dedi. Bu yaşa geldim böyle güzel zurna görmedim...

Öttürdü:

— Allah Allah, bu ne berrak ses, bu ne uzun ömür?... dedi.

— Efendim, deliklerini biz açtık..

İlgilinin gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Yok canım, olamaz, dedi... Aman azizim bu ne güzel delik açma!

— Açarız efendim, delik açmada üzerimize yoktur...

— Çok güzel çok güzel... Yok canım, şu deliklerin güzelliğini görünce, bu işte benim de tuzum var diye bayağı kıvanç duymaya başladım...

Zile bastı. Giren odacıya:

— Tüm muavin arkadaşları buraya çağır, dedi.

Biraz sonra odanın içi muavin beylerle dolmuştu. İlgili, onlara:

— Bakın, bakın, öttürün öttürün, diyordu.

Muavin beyler, birer birer zurnayı ellerine alıyorlar, inceliyorlar, sonra avurtlarını şişire şişire öttürüyorlardı:

— Olamaz canım, bu denli güzel zurna olamaz, diyorlardı. Efendim bilhassa delikleri...

— Delikleri ya, diyordu ilgili, bu delikler yüzde yüz yerli emeği ve yerli sermayesi...

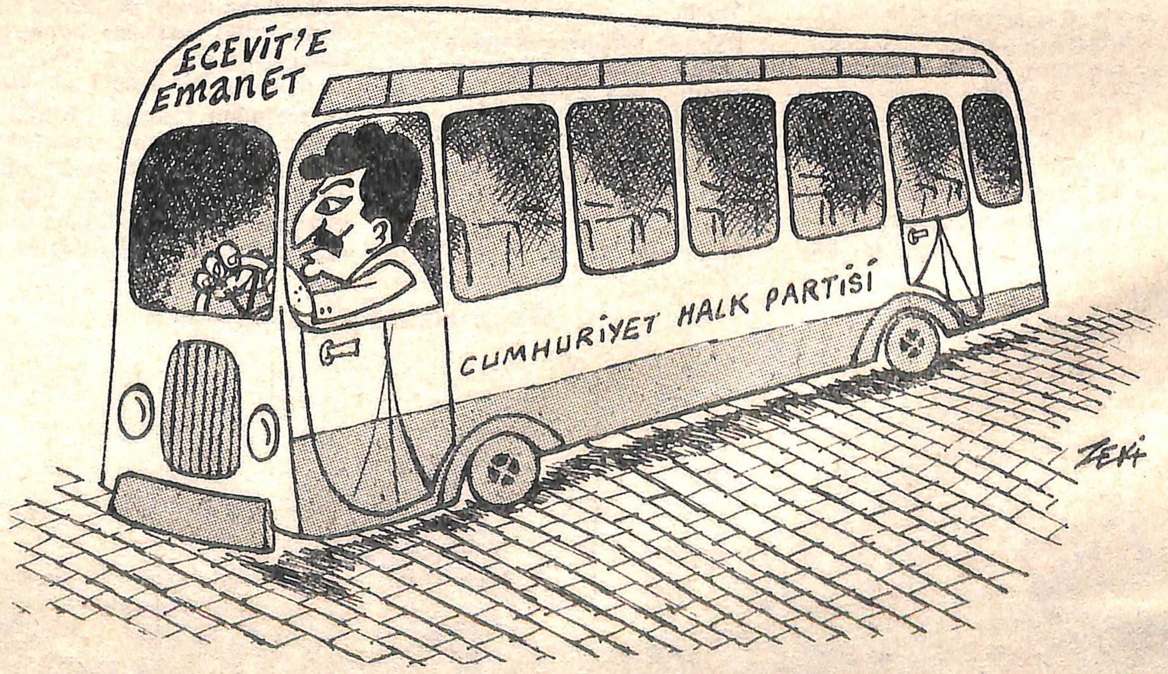
Belki yarım saat odanın içi zurna sesiyle çınladı. Hepsi teker teker bizi tebrik ettikten sonra, ilgili:

— Siz montajınıza devam edin, inşallah üç yıl sonra seçimlere yakın fabrikanızın kurdelesini keseriz, dedi.

En son, ilgili öptü alınlarımızdan:

— Memleketin fedakâr evlâtları, dedi...

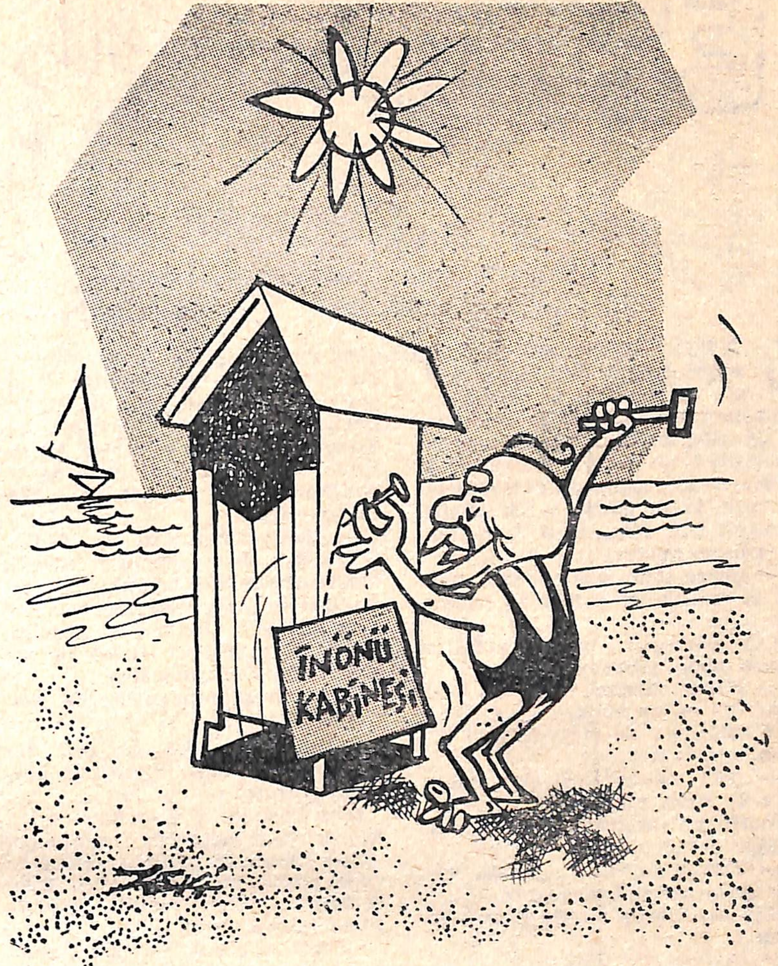
Muzaffer İZGÜ

CHP. Ecevit'e otobüs satın aldı. — Gazeteler —

— Var mısın, bir tavla Ortak Pazarına?..

— İnönü çivileme yaptı. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İTE İTE

★

HİÇ düşündünüz mü, hukukçuların kullandıkları «meslek dili» niye anlaşılmaz? Hekim reçeteleri neden okunmaz? İşinizi yokuşa sürmeye karar vermiş memurlar «mevzuat» lâfı etmeye başladıkları zaman söylediklerine niçin akıl sır ermez?

Tesadüf müdür bunlar sadece? Ya da meslek ehli tarafından açıklandığı zaman bile herhangi bir vatandaşın gerçekten anlayamıyacağı kadar güç, karışık, teknik işler midir hepsi? Bütün bu uzman kişiler meram anlatmak derdiyle çırpınmakta oldukları için mi öyle konuşur, öyle yazarlar?

Bana sorarsanız, çoğu kere tam tersi doğrudur. Özel dil sahibi zümrelerin üyeleri başkalarının anlamasını değil, anlamamasını istedikleri için kullanırlar o dili.

Zira bir konuya kolayca akıl erdirilmesi o işin uzmanlığını bir çeşit ermişlik olmaktan çıkarır, herhangi bir ustalık sınıfına sokar. Aşırı kasılan ve kelimeleri dirhem dirhem satan allâmelere o zaman sıradan fâniler:

— Hizaya gel! diyebilirler.

Daha kötüsü, vatandaşlar o biçim zevattan hesap sorabilir, açık isteklerde bulunabilirler:

— Falanca şeyi niye öyle yaptınız? Filânca konuda niçin şöyle davranılması gerektiğini söylüyorsunuz? Açıklayın, biz de anlayalım!

Olmaz tabii. Böyle münasebetsizliklere izin verilip lâf ayağa düşürülemez. Düşürülmemesi için de çok okumuş kişiler «okumuşça» kelâm eylerler.

Eyliyorlar nitekim. Hele Frenkçe iri lâkırdılar bu konuda çok işe yarıyor. Batıdan ithal malı olmanın parlaklığına da sahip o lâfları bol bol kullandınız mı, en çarpık tezi bile Kadillak damı gibi pırıl pırıl edebiliyorsunuz.

Geçen gün, ulusal çıkarlarımıza yüzde yüz aykırı bazı görüşleri savunmak için yayınlanmış bir iktisat yazısı okudum. Yazarı üstad sekiz on satırda tam altı «ite» döktürmüştü:

Objektivite, sübjektivite, rantabilite, prodüktivite, fizibilite, likidite...

Hele bu sonuncusu şu günlerde pek revaçta. Çeşitli kazıkların, sıkıntıların, tersliklerin üstünü yaldızlamak için yetkili ağızlar hep aynı türküyü söylemekte:

— Güçlükler var ama likidite durumu iyi.

Ne demek bu?

Yâni yurdumuzda paralar donup katılaşmamış, da, su gibi sıvı (likid) durumdaymış. Mala falan bağlanmamış, hazır para varmış ortalıkta yeteri kadar.

Bir kere bunun doğruluğu çok su götürür. (Kimlerin elinde o hazır paracıklar? Küçük tüccarlar arasındaki protestolar ve iflâslar niçin arttıkça artıyor? Yoksul köylünün kanını emen tefeciler faizleri nasıl yükseltebiliyorlar boyuna?) Ama diyelim ki iddia doğru.

Ne ispatlar bu? Belirli bir süre için piyasada hazır para yaratmak çok kolaydır. Dışarıdan alabildiğin kadar alırsın borcu, içeride açarsın kredi musluklarını, gerekirse işletirsin para baskı makinelerini; borularda liralar gerçekten su gibi dolaşır.

Ama böylelikle pahalılık önlenmiş, enflâsyon dizginlenmiş, işsizlik azaltılmış, üretim arttırılmış, verim yükseltilmiş, dış ticaret açığı kapatılmış olur mu? Tersine, o güçlükler büsbütün çetinleşir.

Kısacası, toplumu çıkmazdan kurtaracak köklü hamleleri boyuna geciktirip «likidite» falan gibi lâflarla günü gün etmeye bakmak bir çeşit «sululuk» sayılsa yeridir.

Su ise tekin bir nesne değildir hiç. Çok kesin özellikleri vardır:

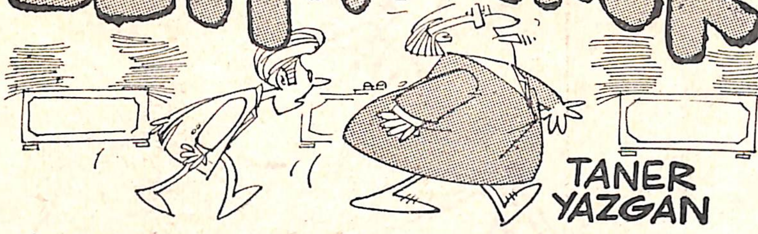
Belirli bir ısıda donar.
Belirli bir ısıda kaynar.
Kaynayınca buhar olur.
Buhar olunca genişler.
Genişleyemezse kabını patlatır.

Ve su her zaman yerçekimine uyar. Akarsuları ters yöne itemezsiniz. Denemek bile tehlikelidir; ite ite insan kendi boğulur olsa olsa.

Türkiye'nin bugünkü durumunda «likidite» kabilinden tılsımlara sarılarak herkesi uyutup güçlükleri geçiştirmeye çalışmak bence objektivite ve fizibilite sınırlarının çok ötesinde bir davranış...

Efendim?

Refik ERDURAN

DİPLOMAMI aldıktan beş gün sonra tanıdık bir milletvekilinin de aracılığı ile devlet kuruluşlarından birinde işe başladım.

İlk gün, bağlı olduğum dairenin müdürü beni oda oda dolaştırarak, birlikte çalışacağım arkadaşlarla tanıştırdı. Fakat günün yarısı bitmiş, tanışma faslı bitmemişti. Gözü saatine ilişen müdür:

— Neyse, dedi, diğer arkadaşlarla da iş münasebeti sırasında tanışırsın.

Öğle yemeğini birlikte yedikten sonra odamı gösterip:

— Haydi bakalım, dedi, bir orta şekerlini içelim artık.

Müdür ister de durulur mu? Yerimden fırlarken:

— Yok canım, dedi, bir kahve için de kalkılır mıymış?

Telefonun üstündeki düğmeye basarken devam etti:

— Zaman kaybını önlemek için her şeyin çaresini düşündük.

Zile basmasıyla içeriye giren odacıya:

— Bak bakalım Ragıp efendi, dedi, mühendis bey bize ne ısmarlıyor?

— Bize iki kahve getir Ragıp efendi, dedim.

— Müdür bey orta içer, sizinki nasıl olsun?

— Benimki de şekerli olsun.

Kahveler içildikten sonra:

— Ben gideyim artık. İmzalanacak bir sürü evrak gelmiştir, diyen müdür çıktı gitti. Onun gitmesiyle de sabah tanıştırıldığım arkadaşlardan üçü içeriye girdi. Zaman kaybını önlemek için hemen telefonun üstündeki düğmeye basarak Ragıp efendiyi çağırdım:

— Bak bakalım Ragıp efendi, beyler ne içecekler?

Şişman olanı:

— Ayran, dedi.

Zayıf ve gözlüklü olanı:

— Çay, dedi.

Bıyıklı olanı:

— Limon, dedi.

Ragıp efendi gittikten sonra, şişman olanı:

— Hâmi bey, dedi. Sizi ziyaretimizin çok önemli bir sebebi var. Siz makinecisiniz. Biz de makineciyiz. Bizim dairede elektrikçiler, kimyacılar, inşaatçılar hep biribirlerini tutar ve fırsat buldukça biz makinecileri ezmeye çalışırlar. Bu sebeple bizim de biribirimizi tutmamız gerekir. Aksi halde eziliriz Hâmi bey.

Zayıf olanı ile bıyıklı olanı da arkadaşlarının sözlerini doğrulayınca:

— Elbette beyler, dedim. Biz makineciler biribirimizi tutmazsak ne oluruz? Maazallah eziliriz!

Sözlerim hepsini sevindirmişti. Ayrı ayrı teşekkür ettiler, zaman zaman gizli toplantılar yapmamız gerektiğini belirterek müsaade isteyip gittiler.

Henüz yerime oturmamıştım ki, içeriye dört arkadaş daha girdi. Buyur etmemle, zaman kaybını, devletin zararını önlemek amacıyla bastım telefonun üstündeki düğmeye, çay kahve söylemesi için Ragıp efendiyi çağırdım. Biz bize kalınca içlerinden biri:

— Sizi ziyaretimiz çok önemli bir sebebe dayanıyor, dedi. Öğrendiğimize göre siz Sivas'lı imişsiniz. Bizler de Sivas'lıyız. Bu dairede herkes kendi hemşehrisini tutar. Bir tarafta Adana'lılar, bir tarafta Konya'lılar, bir tarafta Samsun'lular ve diğerleri... Meselenin asıl acı tarafı, bunlar ellerine fırsat geçtikçe, biz Sivas'lıları ezmeye çalışırlar. Bu sebeple birlik olmamız, bizim de biribirimizi tutmamız gerekir. Aksi halde, eziliriz!

— Haklısınız arkadaşlar, dedim. Gözümüzü dört açmalıyız. Sivas'lı olmayanların bize besledikleri art düşünceler artık tamamen gün ışığına çıkmıştır. Ezilmemek için biribirimizi tutmalıyız. Hattâ sık sık gizli toplantılar yapmalıyız.

Bu ateşli konuşmam üzerine içlerinden biri:

— Pes vallahi Hâmi bey, dedi. Bu daire bugüne kadar Sivas'lının böylesini görmedi.

Dört hemşehrim umduklarından da fazlasını bulmanın mutluluğu içinde yanımdan ayrılırlarken içeriye üç yeni arkadaş daha girdi. Kahvelerimizi içtikten sonra yüzünde Antep çıbanı olanı:

— Sizi ziyaretimizin çok önemli sebepleri var Hâmi bey, dedi. Siz, Atatürk Lisesi mezunusunuz değil mi? Biz...

Lâfı hemen arkadaşın ağzından alarak devam ettim:

— Evet arkadaşlar... Bu dairede sadece dördümüz Atatürk Lisesi mezunuyuz. Diğerlerinin hakkımızda besledikleri art niyetler artık hepimizin malûmu. Ellerine fırsat geçtiği an mutlaka bizi ezmeye çalışacaklar. Biribirimizi mutlaka tutmamız gerekiyor. Atatürk Lisesinden mezun olan topu topu kaç kişiyiz zaten?

Konuşmamı bitirdiğimde baktım mutluluktan kendilerinden geçmiş, zevkten dörtköşe olmuşlardı.

Daha sonraki günlerde personel müdürlüğündeki evrakı inceleyerek, aynı ortaokul, aynı ilkokul, aynı anaokulundan mezun olduğumuz arkadaşların listesini çıkardım. Bu arada bazı arkadaşlarla birden fazla müşterek tarafımız olduğu gerçeği ortaya çıktı. Örneğin, satınalmadaki Kemal beyle hem aynı ilkokul ve liseden mezunduk, hem ikimiz de Sivas'lıydık.

Bir ay sonra dairedeki bütün arkadaşları bütün özellikleriyle tanımıştım. Bir gün, daktilo edilmek üzere iki üç saat kadar önce sekretere verdiğim çeyrek sayfa yazının gelmesini beklerken kapı çalındı, içeriye üç arkadaş girdi. Kısa bir girişten sonra Konya'lıların, Adana'lıları ezmeye çalıştıklarını söyleyerek, benden Adana'lıları desteklememi istediler.

— Hayrola, dedim, mesele ne?

En uzun boyluları olan Rüstem bey:

— Sorma Hâmi beycim, dedi. Tetkik gezisi için müdürlüğü temsilen İzmir Fuarına benim gönderilmem kararlaştırılmışken Konya'lılar, müdüre Konya'lı olduğunu hatırlatarak, benim yerime kendi adamlarından birinin Fuara gönderilmesini teklif etmişler.

— Fakat bu, Adana'lılarla Konya'lılar arasında halledilecek bir mesele.

— Sizin Sivas'lı olduğunuzu biliyoruz. Ancak unutmayın ki, ikimiz de aynı liseden mezunuz.

— Haklısın, dedim. Bunu hiç düşünmemiştim.

Adana'lılar beni kazandıklarına memnun, sevinçle merdivenleri inerlerken, üç kişilik bir başka grup odama giriyordu. Bunlar da Konya'lılardı. İzmir Fuarına Rüstem bey gibi bir kimyacı yerine, Fazıl bey gibi bir makinecinin gitmesinin daha doğru olacağı tezini savunuyorlardı.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, kimden olacağımı ben de şaşırmıştım:

— Fakat bu, Adana'lılarla Konya'lılar arasındaki bir mesele. Bir Sivas'lı olarak başka illerin içişlerine karışamam ki...

— Öyle ama Hâmi beycim, ikimiz de makineciyiz.

— Hay Allah... Rüstem beyle de aynı liseden mezunuz.

— Evet ama, aynı ilkokuldan mezun olduğumuzu unutuyorsunuz galiba.

Kötü kıstırılmıştık. Bu hesaba göre Konya'lıların puanı artı iki, Adana'lıların artı bir oluyordu.

— Pekâlâ, dedim. Bir şeyler yapmaya çalışırız artık.

— Bir şeyler yapmaya mecburuz Hâmi beycim. Zira işi biraz gevşek tuttuk mu...

Sonunu ben getirdim:

— Alimallah silindir gibi ezer geçerler adamı! Topu topu aynı ilkokuldan mezun kaç kişiyiz şurda?

Konya'lıları başımdan savdıktan sonra açtım telefonu, sekretere sabah gönderdiğim yazının bitip bitmediğini sordum.

— Bitmedi, dedi. Artık öğleden sonra bitiririm.

— Neden hemen değil?

— Şimdi yemeğe çıkıyorum da...

— Deme! Saat oniki mi oldu?

— Yoo, onbir buçuk. Ancak hazırlanırım.

— Yemek neymiş biliyor musun?

— Mantı falan varmış zannedersem.

— Pes birader, tabldotta mantı olduğu nerede görülmüş? Hep Kayseri'lilerin baskısından oluyor bu.

Not defterimi çıkardım, bizim tarafın yemeklerine ağırlık verilmesinin temini için kimlerle temas kurmam gerektiğini tesbite başladım.

Taner YAZGAN

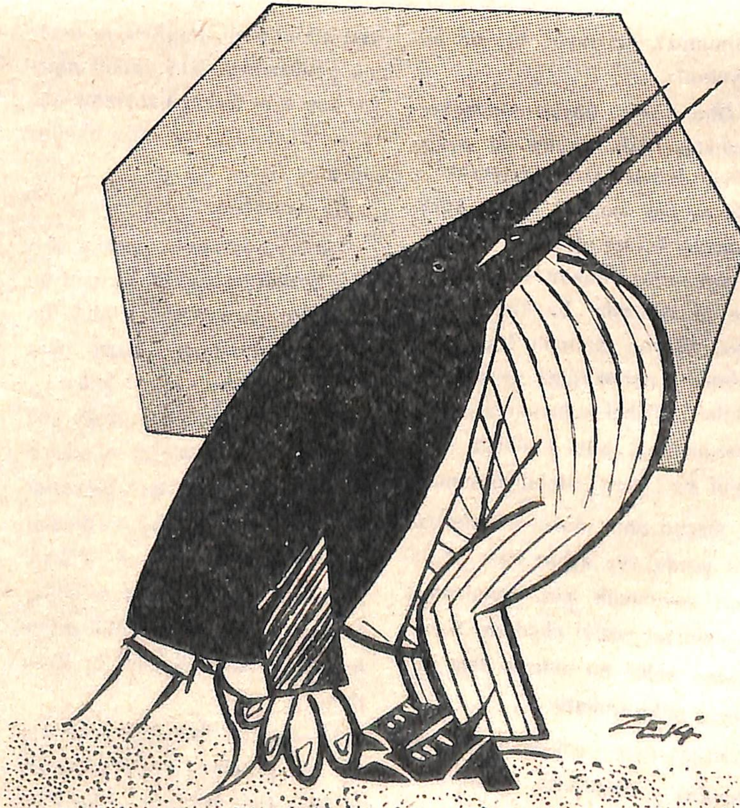
SUUUUUUUU !..

— Fuzuli gibi —

Saçma ey göz saçma hep, FUZULİ yollara su;
Güllere dökmek için lâzım olur sonra su.
Sudan ucuz ne var ki, dedik ama aldandık;
Olmazsa kıvrandırır gerçi etmez para su.
Baharda yıkıp geçer, yazın görünmez asla
Çok sevildiği için, meğer ki şımara su.
Bazen hiç geçit vermez, köprü kurun üstüne
Bırakmayın ki bizi dostlardan ayıra su.
Yaz gelince denize çekilerek dağlardan
Mayolu kızlar ile eğlenceye vara su.
Tekerlekler kızlara sıçratsınlar diyerek
Yağmurlar yağar yağmaz caddelerde dura su.
Ölürsem... Preslerle suyumu çıkarın da
Banyoda yıkanırken deyin: «İşte», yâre, «su.»
Bir gün de yanıp duran yüreğime su serpin
Kurumuş suratımı döndürsün bahara su.
Bu dağlarda at gitmez, bu çöllerde «oy» bitmez
Gözyaşı yapmak için kuyularda ara su.
Çalışır gece - gündüz, terler her gün nicesi
Onları yorgunluktan ve terden kurtara su.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Demirel, «İktidarın başını yıpratmak istiyorlar» dedi. — Gazeteler —

TEDBİR!

CİDDEN ŞAKA

REŞİT AŞÇIOĞLU

ORTAK PAZAR YILI!

Ortak Pazar'a 22 yılda gireceğmişiz... 22 yıllık dönemin sadece 3 yılı geçmiş şimdilik... Geriye daha kaç yıl kalıyor? Ühüüüü, o kadar çok ki.. yılları hatırda tutmak zor olacak.

Seneler sonra gerek bugünkü vatandaşın, gerekse doğacak müstakbel vatandaşın zaman zaman sorası gelmez mi, «Yahu Ortak Pazarın kaçıncı yılındayız acaba?» diye...

Sorabilir tabii ve bazı tereddütler de hasıl olabilir zihni zayıf olanlarda.

Onun için, en iyisi, gazetelerimiz Rumî, Hicrî, Milâdî yılları yazdıkları takvim sütununa bir hane daha açıp Ortak Pazar yılını da kaydetseler fena olmayacak... Ve böylece, meselâ, bugünden itibaren:

Rumi yıl	:	1386
Hicrî yıl	:	1390
Milâdî yıl	:	1970
O. Pazar yılı	:	3

diye yazmaya başlarlarsa, vatandaş istediği zaman gazetesini açıp hiçbir tereddüde kapılmayarak şıp diye bulabilir Ortak Pazarın kaçıncı yılında olduğumuzu!

LÜZUMSUZ HEYECAN!

Haber aldığımıza göre, İstanbul ili dahilinde son günlerde «Halkı lüzumsuz yere telâş ve heyecana veren» bir kaç kendini bilmez tevkif edilmiş bulunmaktadır.

Önümüzdeki günlerde yargılanacak olan sanıklara yöneltilen suçun niteliği, yalan yere «Ey mahalleli, çeşmelere su geldi!... Çeşmelere su geldi!...» diye bağırıp halk arasında lüzumsuz bir telâş ve heyecan yaratılmış olmasıdır.

BU NE DUMAN?..

İngiltere'den harekep edip Uzak Doğu'ya gidiş yolu üzerinde İstanbul'a uğrayan kömürle çalışan otomobil, gazetelerimizde epey yer işgal etti. Aynı zamanda halkımız da bir hayli ilgi gösterdi.

Fakat öğrendiğimize göre kömürle çalışan otomobilin sürücüleri İstanbul'daki gerek Belediye gerekse Halk otobüslerini gördükten sonra hayâl kırıklığına uğrayarak teşebbüslerinden vazgeçmişler.

Hayâl kırıklıklarının sebebine gelince... Biz yenilik olsun diye (daha doğrusu eskilik olsun diye) kömürle çalışan otomobille yola çıktık, fakat gördük ki siz bunun dikâlâsını yapmışsınız; öyle ya otobüslerinizin çıkardığı dumana bakılırsa odunla çalışıyor olmalılar, demiş adamlar!

KÜÇÜKTEN BÜYÜĞE...

Otomobiller büyük olmamalı... Benzin parası fazla gider... Yedek parça parası yüksektir. Otomobil küçük olmalı küçük!

Evler büyük olmamalı... Villâların, köşklerin, kâşanelerin yerini küçük küçük evler almalı... Evler küçük olmalı küçük!

Gardroplar küçülmeli... Zengin gardroplara ihtiyacımız yok.. Gardroplar küçük olmalı küçük!

Küçük... Küçük... Küçük... Ve, ardından, büyük bir Türkiye doğacak!

ECNEBİ... YABANCI

Bizde yerleşmiş şöyle bir lâf vardır: «Kim, bunlar mı?.. Ecnebiye benziyorlar, giyimlerinden ecnebi oldukları belli, baksana üstlerine başlarına.»

Geçen gün bir arkadaşla yolda yürüyoruz, pejmurde kılıklı iki üç kişi gördük, gömlekleri pantalonlarının dışına sarkmış, pantalonlarında pantalon denecek hal kalmamış, üstleri başları kir pas içinde.

Bizim arkadaş, «Yahu neyin nesidir acaba bu önümüzdeki gidenler?» dedi. Ben:

— Muhakkak yabancıdırlar... Bizimkiler bu kadar kötü giyinmezler... Yabancı oldukları giyimlerinden belli, dedim.

Tahminimizde isabet varmış... Yanlarına gidince düşüncemizin doğru olduğu meydana çıktı.

GÖZ KIRPMA

Şuhut ilçemizde bir köylü, eczane vitrinindeki kartondan bir kadın mankenin göz kırpması üzerine önce şaşkınlık geçirmiş, mankenin ikinci defa göz kırpması üzerine ise bayılmış.

Demek, köylü, hayatında ilk defa böyle bir şey görmüş, şaşırmış ve bayılmış.

Peki, ya şimdi size anlatacağım olaya ne dersiniz?... Bu haber karşısında da ben önce şaşırdım, sonra da bayıldım.

Haber şuydu: Almanya'ya, borca batmış vaziyette giden bir köylü vatandaşımız gidip geldikten sonra Almanya'da kazandığı parayla hem borcunu ödemiş hem de 100.000 liralık bir arazi satın almış.

Borca batmış bir köylünün Almanya'ya gidip sonra paralı dönüp büyük bir keyifle göz kırpışını düşünebiliyor musunuz?...

Borçlu gözü görenler bilirler, göz ölü gözü gibidir... Üzgün, bezgin, fersiz, cansız... Böyle bir gözün ölü vaziyetteyken birden canlanıp keyifle göz kırpması, cansız mankenin göz kırpmasından daha mı az tesirli?...

İşte ben de bu göz kırpma karşısında şaşırıp bayıldım doğrusu!

BİR YOL DA BİZDEN!

Gazetelerin bir kısmı halka turizm ilâveleri dağıtıyor renkli menkli...

Bir kısmı da turizm rehberleri veriyor...

Geçenlerde bir gazete de, gidilecek güzel bir yeri anlattıktan sonra «Oraya Nasıl Gidilir?» diyor ve şu listeyi veriyor:

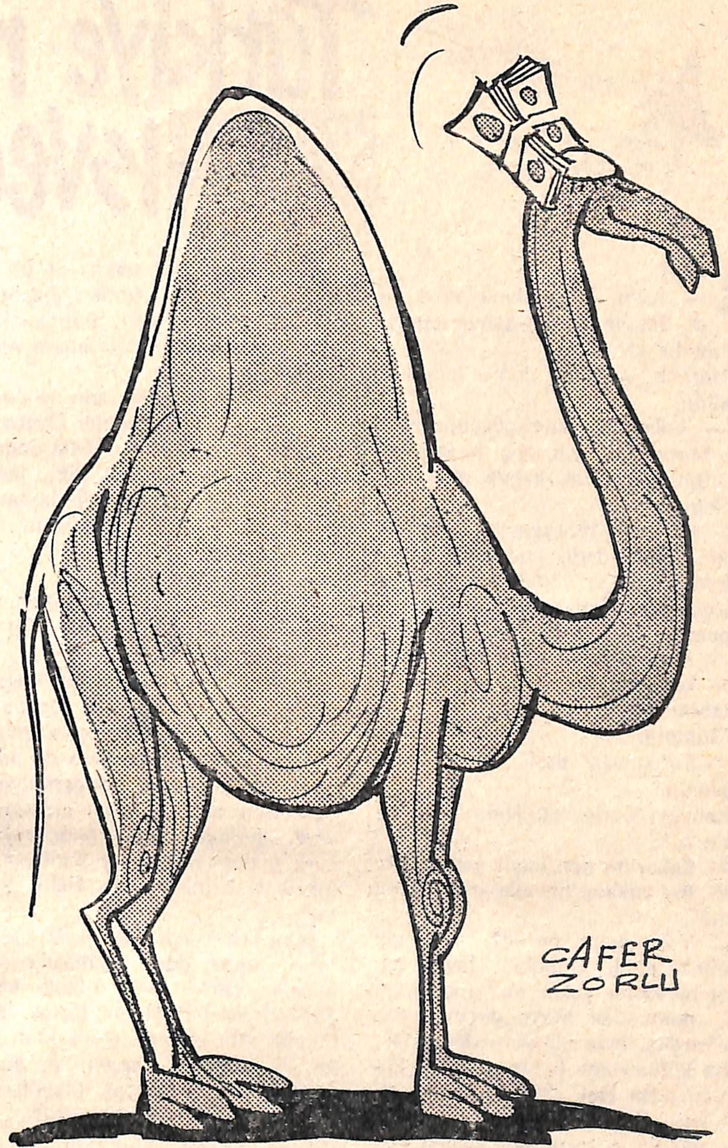
1 — Demiryolu
2 — Karayolu
3 — Havayolu
4 — Denizyolu

Malûm iktisadi şartlar dolayısiyle halkımızın yüzde doksanından fazlası için turizm sadece bir hayâl olduğuna göre gazete, Demiryolu, Karayolu, Denizyolu, Havayoluna bir de Samanyolu ekleseydi daha iyi ederdi sanırız!

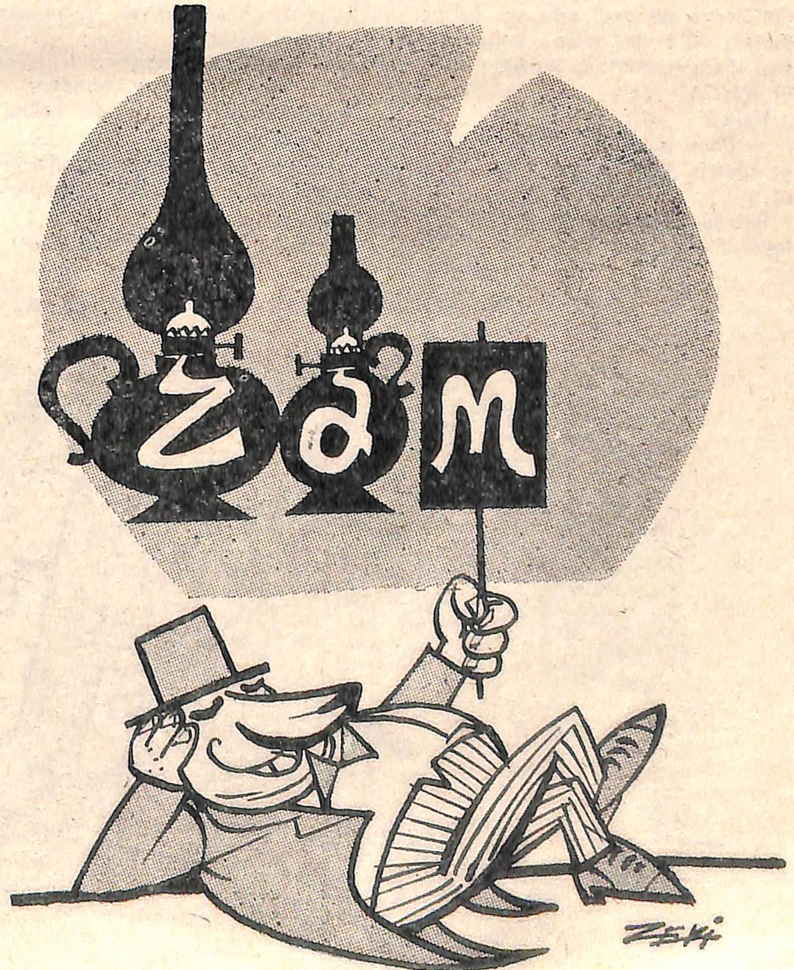
MESUT GÜNLERDE...

Elimde bir yüz liralık olduğu halde bir hâtıra resmi çektirmek geldi içimden... Ve, altına da şunu yazmak:

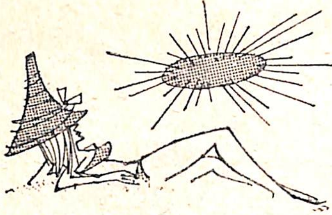
«Son müessif zamlar ve vergilerden önce ben ve yüz liram mesut günlerde bir aradayken!...»

DEVE - LÜASYON!

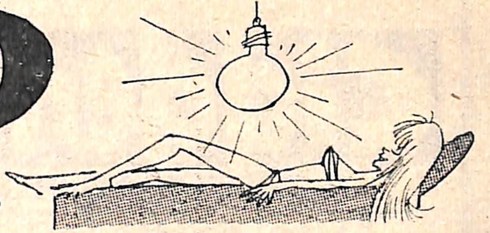

Gaza zam yapıldı. — Gazeteler —

Türkiye nasıl İsveç nasıl?

YALÇIN KAYA

HALİT:

— Yahu, Allahaşkına otur! dedi. Biz buraya çay-kahve içmeye gelmedik ki.

Nermin, mutfağa doğru giderken takıldı:

— Anlaşıldı, sizin gözünüz rakıda. Merak etmeyin, ona da sıra gelir. Şimdi çay mı, kahve mi?

Sabahat:

— Kahveniz tazeyse, bir Türk kahvesi içelim, dedi. Fabrikada İsveç kahvesi içe içe midemiz kazındı.

Kocasının sitemle baktığını görünce:

— Kuzum, nasıl olsa yapacaklar, diye konuştu. Bizim dememizle bıraksalar...

Mustafa:

— Bırakmayız, dedi. Siz bırakıyor musunuz?

Kahveyi içerlerken, Nermin, Sabahat'a:

— Şekerim, sen hayli yanmışsın, dedi. Biz yokken havalar güneşli mi gitti?

— Yok canım, nerde?... Güneş lâmbası aldık. Onunla... İsveç güneşi bu kadar yakar mı? Taş çatlasa, pembeden öteye geçemezsin. Ah kardeş, öyle bir yere düştük ki, daha kötüsü zor bulunur. Belki kuptular... Ha bak, geçen gün ne oldu. Hani hep anlatırım, bayan Nillson var ya, o bana salı sabahı «İsveç soğuk soğuk dersin ama, bak nasıl yanmışsın» dedi. Güldüm: «İsveç güneşiyle değil, lâmbayla yandım» dedim. Seninki önce bozum oldu. Sonra ne dedi edepsiz, biliyor musun, «Bir de İsveç'i beğenmezsin. Memleketinde o lâmbayı alabilir miydin?» dedi.

Halit:

— Bunu bana ne söylemedin? diye çıkıştı. Bak eşeğe! Yarın görür o!...

Sabahat, Nermin'den yardım bekleyerek:

— Şekerim, bu adama da bir şey anlatılmaz, dedi. Hemen insanı rezil eder. Sana ne?... Ben sanki onun ağzının payını veremem mi?

Nermin sordu:

— O öyle deyince, sen ne dedin?

— «Türkiye'de güneş lâmbasına ihtiyaç yok.» dedim. «Daha doğrusu insanların ihtiyacı yok. Biz o lâmbayı geceleri kümeslerde kullanıyoruz. Tavuklar bol yumurtlasınlar diye...» dedim.

Hepsi keyifle güldü.

— İyi demişsin, bravo! dedi Nermin. Sen ne şeytansındır, sen!

Sabahat ciddileşti ve:

— Ama o kadına da hak vermek gerek, diye devam etti. Biz nankörüz, nankör. Hem İsveç'te kalalım diye göbek atıyoruz, hem de adamların memleketini beğenmiyoruz. Burnumuz havada. Kimi aldatıyoruz yâni, kardeş. Ben, kendi payıma, Türkiye'deyken güneş lâmbası alamazdım. Kırılma ama Halit, yalan mı?

İçini çeken kocası:

— Doğru, dedi, alamazdın. Alamazdın, çünkü evin yığınla eksiği güdüğü vardı... Neme lâzım, İsveç cennet gibi bir yer. Gerçekten nankörlük ediyoruz. Parası iyi, sosyal güvenliği dünyada tek, insanları kibar... Daha ne isteriz yâni?... Bir, güneşi mi yok?

Sabahat:

— Yok da, halkı güneşten mahrum mu kalıyor?... dedi. Yaz olunca, Akdeniz kıyılarında. Daha olmadı, alır bir güneş lâmbası, önünü-ardını yakıp söndürür.

Mustafa'yla Nermin:

— Tamam! diye baş salladılar.

Sabahat, sözünün yarıda kalmaması için acele etti:

— Hem İsveç kötüyse, burada işimiz ne?... Öyle değil mi?... Bulmuş da bunuyoruz.

Nermin'le kocasına dönen Halit:

— Siz satmak için memlekete bir şey götürdünüz mü? diye sordu.

Mustafa:

— Ben bir şey götürmedim, dedi. Hanım bir kaç parça çamaşır götürdü.

Sabahat, Nermin'e âdeta saldırdı:

— Aman şekerim, neler para ediyor?... Seneye ben de niyetliyim.

Ev sahibesi, hüzüne kaçan bir neşeyle:

— Hiçbir şey... diye cevap verdi. Ne götürdümse, hepsini aynen geri getirdim. Niye mi?... Ayol, maşallah memlekette her şey var. Hem de en âlâsından... Üstelik ucuz mu ucuz.

— Maşallah memleketimizde şimdi her bir şey var, dedi Mustafa. Vitrinler mal dolu.

— Götürdüklerimi geri getirdim ama, doğrusu hiç üzülmedim. Aksine, iftihar ettim... Evvelce Avrupa'dan satacak bir şey getirdin mi, kapışırlardı. Şimdi yüzüne bakan yok.

— Aşkolsun vallah! dedi Halit. Görmeyeli memleket adam olmuş desene. Ah be yahu, şuradan bir kurtulayım, kurban keseceğim.

Mustafa:

— Halit'çiğim, hayvana şimdiden tuz yalatmaya başla! dedi. Fabrika üstüne fabrika açılıyor. Vatandaki işsizler tükenince, sıra bizlerde.

— Burada üçbin mi kazanıyorum, orada yarısına razıyım. Neden dersen, meyve bol, sebze bol, et bol... Kısacası, yemeklik bol, insanlık bol. En önemlisi, insanlık. İsveç'te olmayan şey... Para?... İsveç'te sadece o bol.

— Amma yaptın ha! Bol da, elde kalıyor mu?... Kazancın üçte biri vergi diye sünnetleniyor. Ne o, alkolik İsveç'lilere sosyal yardım yapılacakmış!.. Bundan senin, benim cebime giren ne?... Bizde akıl olsa, burada bir dakika bile durmayız. Ha bak, Türkiye'de dilencilik var. Var, var ama, dilenciye para verip vermemek senin bileceğin iş. Burada sadakayı vergiyle, zoraki alıyorlar... Ne diyordum?... Parasında iş yok, insanında iş yok, ikliminde iş yok. Demin Sabahat hanım şey dedi... «Memleketteyken güneş lâmbası alamazdım» dedi. İsveç'te güneş lâmbası alabilirsin. Fakat yarım kilodan fazla şeftali alamazsın. Aldın mı, bütçeyi Amerikan yardımı bile kurtaramaz.

Sabahat:

— Çok doğru, Mustafa ağbi, dedi. Hem Türkiye'de güneş lâmbasını ne yapacaksın?... Yer-gök güneş.

Halit, birden Mustafa'ya:

— Yahu, hani sen fotoğraf makinesini satacaktın! dedi. Yoksa göstermedin mi?

Nermin gülmeye başladı. Konu, Mustafa'yı sinirlendirmişti. Dişlerini sıkarak:

— Gösterdim, dedi. Ben heriflere makine gösterdim, herifler bana başka şey gösterdiler... Ne fiyat vergiler dersin?

— İkibin, ikibin beşyüz! dedi Halit.

Ev sahibi, kelimelerin üstüne basa basa konuştu:

— Bin lira!...

— Oha! Çüş!...

— Çüş ya!... Az kalsın, makineyi kafalarına indiriyordum. Kendileri, aynı marka, aynı model makineye vitrinde «4.000 lira» diye etiket koymuşlar. Kulağını aç: Çıplak makine dörtbin lira!... Bana verdikleri bin liraya filtreler, tele-objeye ve flâş da dahil. «Sen çıplağına dörtbin lira istiyorsun ya.» diyorum. O zaman ne diyorlar, biliyor musun? «Alış başka, satış başka. O kadar para bağlıyoruz, kazanmayalım mı?» diyorlar. Memlekette ticaret ahlâkı yok, kardeşim. Kaç dükkâna gittimse, bin liradan tek kuruş fazla vermediler. Eksik veren çıktı da, fazla veren çıkmadı. Anlaşmışlar. Avrupalı hacıları yolacaklar.

— Satmadın inşallah.

— Satar mıyım yahu?... Bana tam beşbine mal olmuş... Atarım, yine satmam.

Sabahat:

— İnsan, dedi, böyle şeyleri duyunca memleketten soğuyor.

Nermin konuştu:

— Bak, çamaşırları satamadık ya, ona hiç üzülmedim. Hattâ, dediğim gibi, iftihar ettim. Gelgelelim, çamaşır Türkiye'de yapılabilen bir şey. Ama fotoğraf makinesi öyle mi ya?..

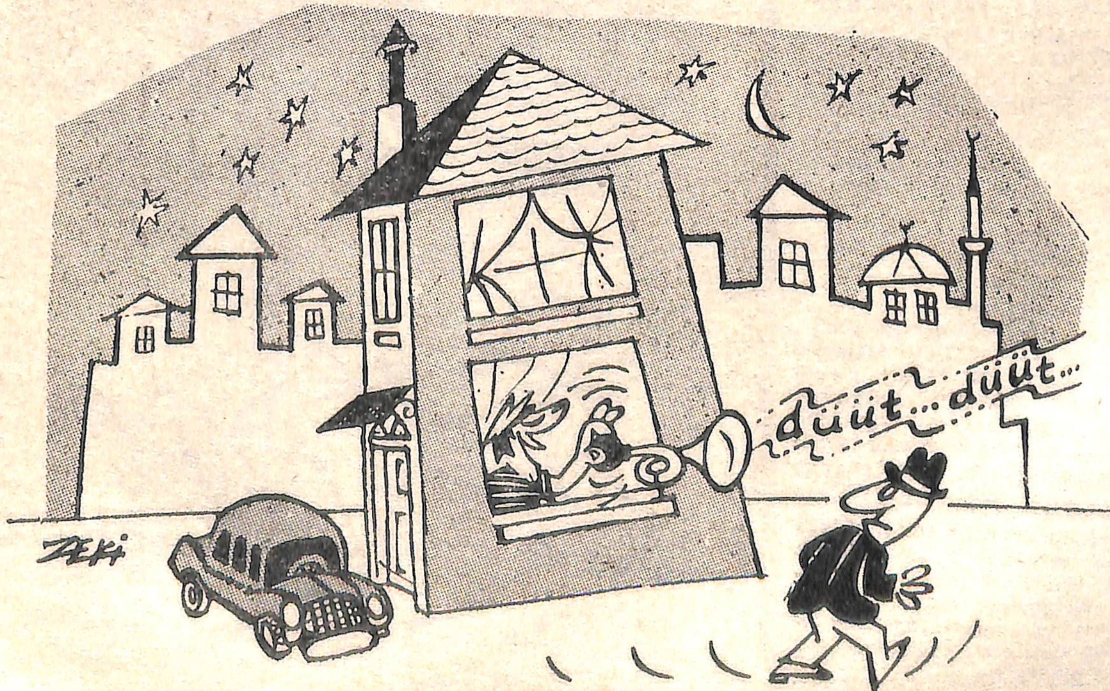
Halit:

— Bizde ticaret demek, soyguncuda demek, dedi. Biraz gevşek ol, hemen ayakta yontmaya başlarlar. Pazarlık etmediğin gün, hapı yutmuşsundur. İsveç şöyle kötüdür, böyle kötüdür ama, her yerde her şeyin fiyatı tektir.

— İsveç'in nesi kötü, birader?... dedi Mustafa.

— Hayır, yanlış anlama. Biz kötü diyoruz yâni. Aslında kötü olan, İsveç değil, biziz. Memlekette kazıklanmaya o kadar alışmışız ki, burada kazıklanmayınca, İsveç bize kötü geliyor.

Bazı şoförler gereksiz yere klâkson çalıyor. — Gazeteler —

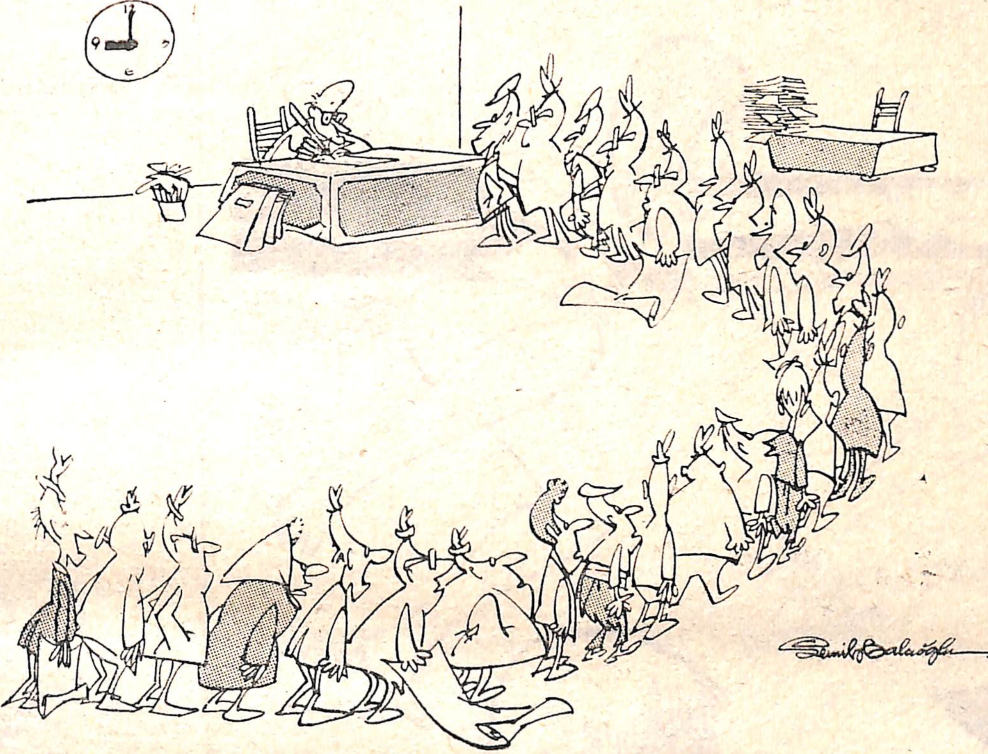
ALIŞKANLIK!

— No. 7 —

BULAN KAZANIYOR

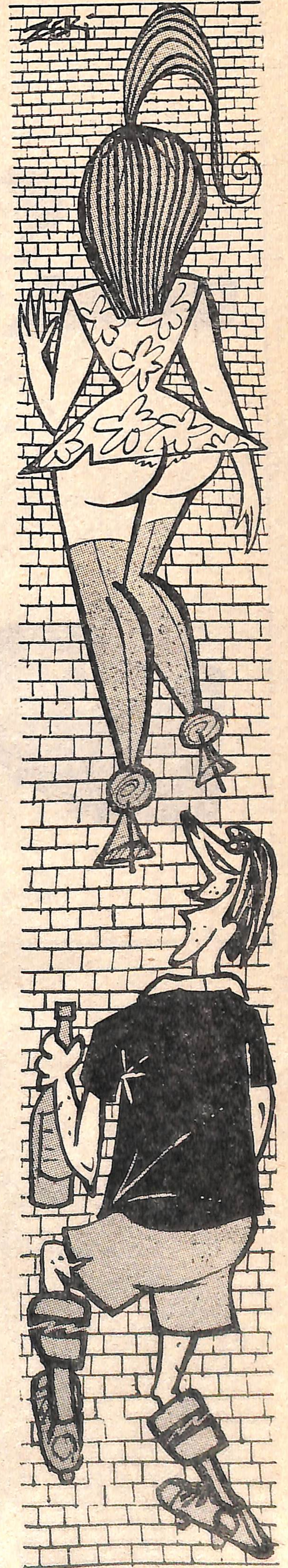
NE
NEDEN
NEREDE
NİÇİN
NERESİ
NASIL

— Bu resmin tek hatâsı nerede?

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

Meşhur futbolcular, kadın ve içkiden kendini kurtaramıyor.
— Gazeteler —

— Fazla kaçırdım galiba... Topu çift görmeye başladım!..

Nermin:

— Ama ne doğru!... dedi. Çamaşır meselâ... Bizde yapılan kadın çamaşırları, görünüşte Avrupa malından farksız. Fakat biraz dikkat et, ne dikişinde iş vardır, ne de bezinde... Kardeşim, yapmışken tam yapsana şunu! Hayır, ille hile olacak. Hilesiz iş çevirince, kendimizi hileye kurban gitmiş sayıyoruz. Herkes hile peşinde. Dilenciler bile öyle. Bir sadaka karşılığında yarım dua alıyorsun. Duanın öbür yarısı, ikinci sadakaya saklanacak.

— Bak İsveç'te bir tek dilenci görebilir misin?... dedi Sabahat. Göremezsin, zira sistem ona göre... Alkoliklere ve muhtaçlara devlet aylık bağlıyor. Kimse el açmayacak. Efendim, bu yüzden vergi yüksek oluyormuş. Olsun, bizdeki gibi apartman sahibi dilencilere rastlanmıyor ya.

Mustafa:

— Arkadaş, dedi, ben buradan kolay kolay gitmem. Yoo, yıllık izinde giderim. Gezer, tozarım; akrabaları, dostları ziyaret ederim. Fakaat... izin bitince de, dörtnala buraya dönerim, arkadaş! Bu böyle.

— Bırak, o da bir dert! dedi Halit. Hediyeye para yetmiyor. Üstelik yaranamıyorsun da... Hediye alanın gözü ötekinin hediyesinde kalıyor. Yok onun çakmağı daha güzelmiş, yok bunun dolmakaleminin rengi daha tatlıymış... Biz bu yıl ondan gitmedik.

Sabahat:

— Vallahi ondan gitmedik, dedi.

Mustafa konuştu:

— İyi ettiniz, çok iyi ettiniz. Kafanız dinç kaldı. Seneye belki biz de gitmeyiz. Kanarya Adalarını düşünüyoruz... Yetmişlik anam bile hediye yüzünden bir hafta benimle konuşmadı. Şaşarsın. Neymiş, ona aldığım eşarplar ipek değilmiş de, filoşmuş. Düşün bak. Bana kalsa ipek alırmışım ama, gelini aldırtmamıştır'mış... Ben ne biçim erkekmişim!

Nermin:

— Eğer oğluna eşarp için tek kelime söyledimse, kör olayım!... diye yemin etti.

— İşte böyle! dedi Mustafa. Yalnız hediye olsa, can kurban. «Bizi de İsveç'e alsana» diye asılanlar... Sen istediğin kadar «Oğlum, İsveç artık yabancı işçi almıyor. Hudutlar kapandı» de dur, bak dinleyen kim?... Akılları fikirleri burada. Şartları da var ha. Yol paralarını sen çekeceksin...

— Oh oh oh! dedi Halit.

— ...... ceplerine döviz koyacaksın!

— Oh oh oh oooh!... Beylere bir kat da elbise yap bâri. O vakit futbol millî takımını getir daha iyi.

— Hudut kapalı deyince de kızıyorlar.

— Kapalıysa aç, efendim! Omuzlayıver...

— Hee, İdris Ağanın bahçe kapısıydı.

— Sanki biz burada cennet hayatı yaşıyoruz da, rahatımıza ortak çıkmasınlar diye beyleri getirtmiyoruz.

— Yaa, dinim hakkı için öyle sanıyorlar! Halbuki çektiğimizi bir biz biliriz, bir Allah! Dört yılda tam onbeş kilo verdim. Gazetelerdeki İsveç başka, buradaki İsveç başka. Esir gibi çalışacaksın, vergi dairesinde strip-tiz yapacaksın, meyveden, sebzeden mahrum kalacaksın, yabancı diye hor görüleceksin, güneşin bulutlar arasından sıyrılmasını beklerken fıtık olacaksın, ondan sonra da hemşerilerini buraya almadığın için «kıskanç» olacaksın.

Sabahat:

— Rahat onlara batıyor, diye söylendi. Mümkün olsa da gelseler, gelip dünya kaç bucakmış görseler. O zaman Türkiye'yi mumla ararlar vallahi.

Mustafa:

— Biz nasılsa geldik bir kere, dedi. Hangi akla hizmet ettiysek... Sözde, bavulları parayla dolduracaktık.

— Mendil cebini doldurabilirsen, öpüp de başına koy! dedi Halit.

— Türkiye'dekilere sorarsan, biz ha milyoner olduk, ha oluyoruz.

Nermin:

— En iyisi, dedi, dört ay yaz'ı Türkiye'de geçirmek. Ancak öyle katlanılır.

— İnsan, aksini yapabilse... dedi Sabahat. Dört ay burada, sekiz ay Türkiye'de.

Mustafa:

— Dört ayda kazanılan para, sekiz aya yetse... dedi.

— Yâni meselâ demek istedim.

Halit:

— Yok yok, dedi, dört ay tatil yeter. Bir ay'ı Kilyos'ta, bir ay'ı Erdek'te, bir ay'ı Marmaris ve Alanya'da, bir ay'ı da Çeşme'de.

— Sekiz ay'ı da derede... Buzlu derede... İsveç'te...

Bunları söyleyen Mustafa'ydı. Nermin konuştu:

— Size bir şey söyleyeyim mi; Türkiye'de dört ay tatil çekilmez. Bazı bir ay bile çok geliyor. O gürültü, o trafik, o kadın açlığı, o (affedersiniz) kazıklar...

— Vallahi doğru, kardeş! dedi Sabahat.

Mustafa mırıldandı:

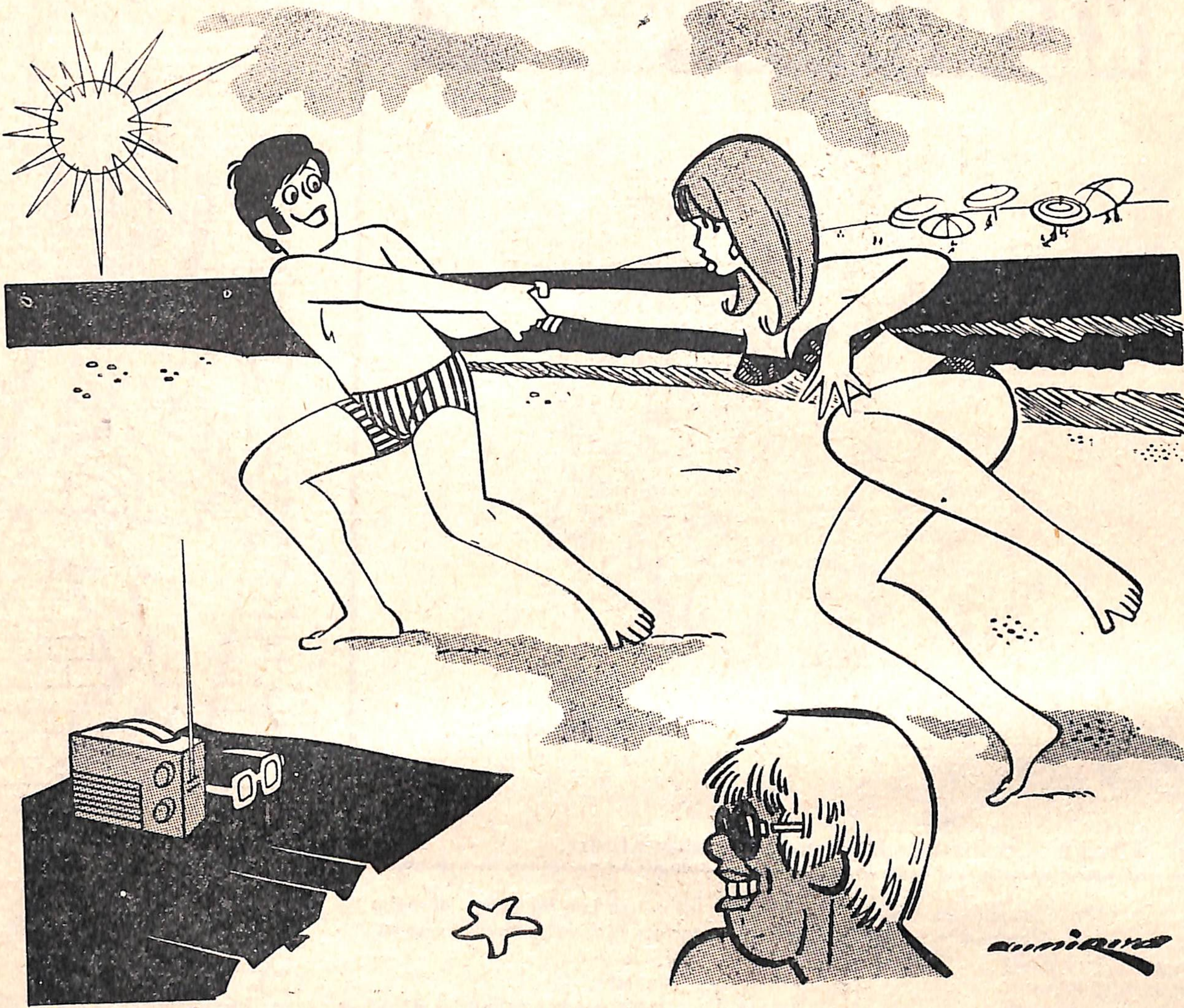
— Doğru, insan medeniyete alışınca...

Elini Amerikan sigarasının paketine vuran Halit:

— Bir kere, dedi, şu meret sigara bile aranıyor.

Yalçın KAYA

— Denizde boğulma olayları arttı. —

Kız — Geç oldu artık, gitmem lâzım...
Erkek — Yooo, seni boğulurken kurtarmadan bırakmam!..

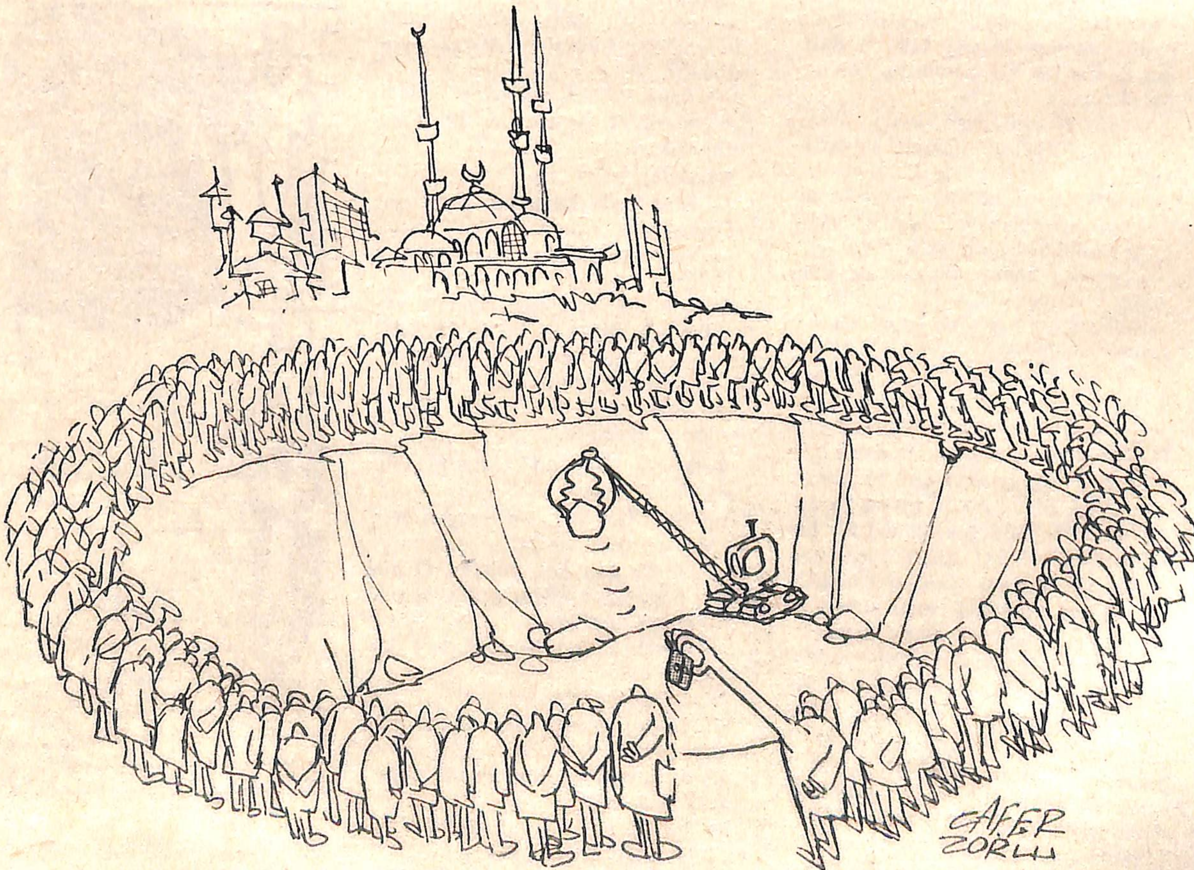
SEVİLEN ŞARKILARDAN

ÖL DESE

Kazıksız fiyat neyı
Defterdeki borçları
Ay başını bekleme
Alıştım bu acıya, ö

— Saçlarımı uzatmakla hem mak

Yazısız

HALK NELİ

KURTARDIK

Geçenlerde Eskişehir'e bizimkileri ziyarete gitmiştim. Evde dört yeğenin üçü okur. Karnelerini yeni almışlar, tümü de sınıflarını geçtiğinden evde bir kıvanç bir kıvanç. Karnelerini istedim, sırayla getirdiler. Notlara göz atıyordum ki şöyle bir durum dikkatimi çekti: Yabancı dil dersinin notları birinci karne 3, ikinci karne 4. Ortalama hanesinde ise üç tane harf var: Ö.K.K.

— Ne demek yeğen ağa bu harfler? dedim.

Hemen, bir alt sınıfa giden şeytan çekici öbür yeğen atıldı:

— Öküz, Kalacaktın Kurtardık!

Biz de valide peder bir olup küçük yeğeni büyüğünün elinden zor kurtardık. Meğerse Ö.K.K., Öğretmenler Kurulu Kararıyla demekmiş!

R. Hikmet UĞURLU — Karaman —

KÖPEĞİN MİRASI

Çiftçi Hasan dayı, kurt köpeğinin üst üste başarı göstermesinden dolayı köpeğine bir koyun hediye etmişti.

Aradan yıllar geçtikten sonra, köpeğin vâdesi yetmiş, bir gün arkasında altı tane koyun bırakarak ahrete yolcu olmuştu. Hasan dayı düşündü, taşındı, acaba köpeğinden kalan bu mirası ne

...LEMEM Kİ

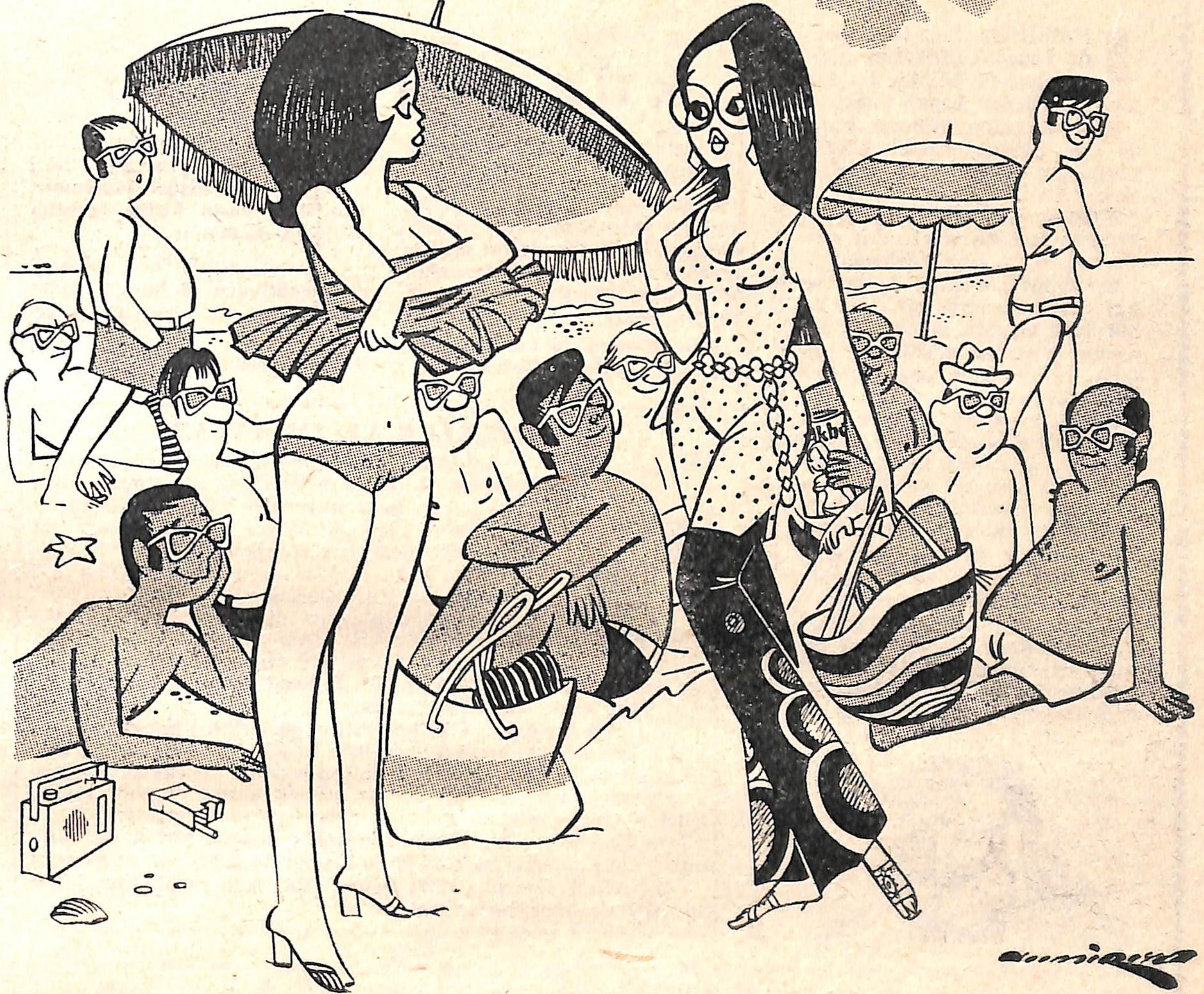
...medim, bilemem ki;
...m silemem ki!..
...rın en güzeli;
... ölemem ki!..

...Iukadder ÖZAKMAN

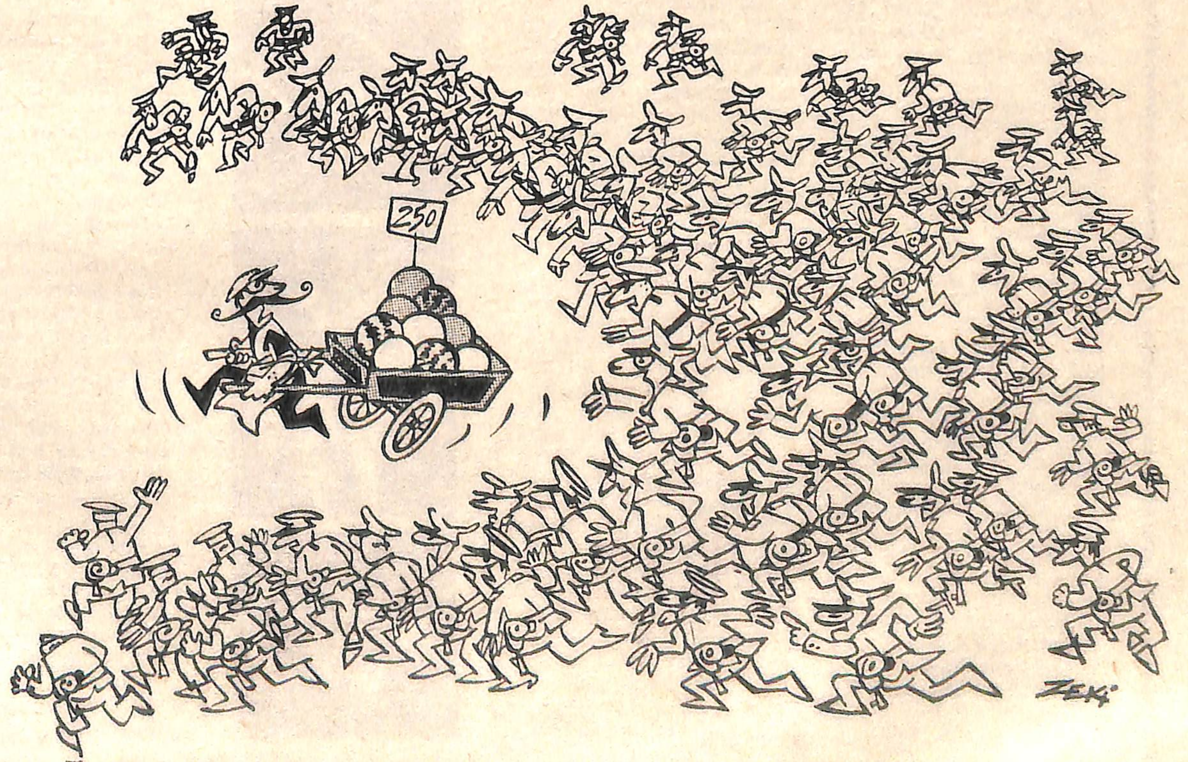
...n de mini modasına uymuş oldum!..

Giyinik kadınları çıplak gösteren gözlük yapıldı. — Gazeteler —

— Aaaa, burada soyunulur mu hiç şekerim?..
— Ne farkeder, baksana hepsi gözlüklü zaten!..

Belediye, seyyar satıcıları yıldırdı. — Gazeteler —

— Heeey, teslim ol... Etrafın sarıldı!..

...GÜLÜYOR

...se?.. Sonunda bir karara vardı: Muh...ra gidecekti, her şeyi ona anlatacak... Ne de olsa o bir muhtardır, anlar ...öyle hallerden, bilir o... dedi.

Muhtar, Hasan dayıyı dikkatle dinle...i. Akabinde şöyle bir on dakika dü...ündü ve kararını verdi:

— Bak Hasan, koyunların beşini ba...a getireceksin, diğer birini de köylü...re ziyafet çekeceksin, anlaşıldı mı?...

Hasan dayı:

— Anladımsa arap olayım, dedi. Sen, ...enim köpeğin nesi oluyorsun ki?..

Tahsin BAŞAK — Gebze/İzmit —

HAYDİ YİNE...

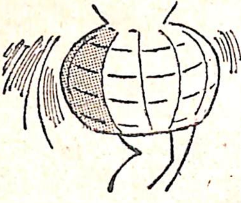
İki öğretmen Belediye Elmalığını ge...yorlardı. Bahçenin bakıcısı, üstü ba... düzgün bu iki ziyaretçiyi uzun uzun ...ızdükten sonra:

— Durun gurban olduum, size çalka...a getireyim, dedi ve koştu gitti.

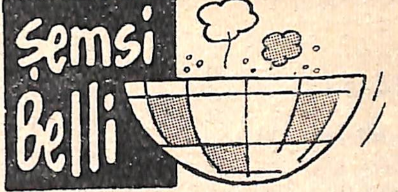
İlerdeki kadınlarla konuştu, onlardan ...yaretçilerin kimliğini öğrenmiş olacak ..., ağır ve üzgün döndü. Ayran bakra...nı uzatırken:

— Ben de sizi bişi sandıydım, dedi. ...ğretmen imişsiniz. Ossun... Hep din ...ardeşiyiz. İçin, kısmet sizinmiş nedek!

Muzaffer DURUOĞLU
— Çandır/Yozgat —

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

BİLİRSİNİZ. Bazı lokantalarda hesap görülürken paranın üstü ile birlikte bir kaç tane de kürdan konur tabağa.

Başkent restoranlarının birinde ağaç kürdan yerine plâstik kürdanlar kullanılmaya başlanmış:

Kabzası işlemeli Osmanlı kılıçlarını andıran mini mini kürdanlar.. renk renk kürdanlar...

Genellikle garsonlar hesap artığı bozuk paranın bir adet iki buçukluk kısmını, tabağın bir kenarına çeker bu plâstik kürdanlarla diğer bozuk para arasına sınır çizerlermiş.

Gazetenin verdiği habere göre «Kürdanlı Restoran» da yemek yiyenler, garsonun kendi takdir hakkı ile ayırdığı ve kürdanla etrafını çerçevelediği miktar bahşişi vermedikleri takdirde, bir dahaki sefere garson kendileriyle ya ilgilenmiyor, ya da hesabı özellikle kabarık çıkarıyormuş.

Konu, ilgili mercilere intikal etmiş. Şikâyetçi müşteri, ne cevap alır sonunda bilmiyorum.

Bu vesile ile aklıma bir kürdan hikâyesi geldi. Yazılmış değil, uydurulmuş değil, yaşanmış bir hikâye:

DAĞDAN HABER:

KÜRDAN ZAMMI

Bizim Doğu dağlarından büyük kentlere yüksek öğrenim yapmaya giden bir delikanlı yaz tatilinde köye dönerken —nerden aklına esmişse esmiş!— bir kutu da kürdan almış.

Mevsim yaylâ mevsimi. Cümle köy halkı yaylâda. Çadırda.

Akşam yemeğini çadırın önündeki sofralıkta yemişler. Sini kalkmış. Sofra örtüsü toplanmış. Tam bu sırada bizim uygarlık düşkünü delikanlı:

— Yahu, demiş, ben İstanbol melmekâtinden tâ buraya gadar getirdim de, siz niye sofraya getirmediiz?

Babası sormuş:

— Ne getirmiştin şeherden lo! Niya söylamiyisin?

Delikanlı düşünmüş. Düşünmüş. Kürdanın adını hatırlamaya çalışmış. Nihayet hatırlamış birdenbire:

— Kürdon getirmiştim, demiş, kürdon!... Niye goymadınız sofraya?

Anası, bacıları, çadırın içine koşmuşlar. Şehir heybesinden çıkacak bilmedikleri kürdan paketini aramaya başlamışlar.

Babası oturduğu yerden hafifçe doğrulmuş:

— Lo eşşeg oğli eşşeg! demiş. Garnımız doyduhtan soğna mı söyliysin kürdon getirdügünü!... Daha başdan, ilkden birinci olarağ söyleyeydin ki biz de zıkkımlanah!

Ankara'daki «Kürdanlı Lokanta» da öyle yapsaydı ya!... İlkten, birinci olarak ortaya koysa ya kürdanları... Milletin karnı doyduktan sonra tabağa konulan kürdanlar.. ve de kürdanlarla ayrılan zorunlu bahşiş paraları.. bir bakıma mini mini birer kazık değil mi?

KÖPEKLER VE İNSANLAR

Amerikalı fotoğrafçı Kurt Gunther'in sevimli köpeğine Hollywood filmcileri göz koymuşlar.

Yabancı basının verdiği habere göre köpek, çevrilmekte olan bir filmde oynamak üzere haftalığı 1.000 dolardan angaje edilmiş.

MGM Film Şirketi ile ayrıca iki yıllık sözleşme yapan Kurt Gunther:

— Çok mutluyum, diyor. Altı çocuğum var. Onlar oyalansınlar diye almıştım köpeği. Fakat bana çok pahalıya mal oluyordu. Günde bir kilo ete doymuyordu sevgili Boby. Şimdi, kendi hayatını kendi kazanıyor. Üstelik bize de katkısı olacak!

Bu haberi okuyunca bizim yerli köpeklerimizi hatırladım. Hani şu, sahiplerinin sırtından geçinen köpekleri. Hani şu, başkalarının attığı kemiklerin peşinde koşan açıkgöz köpekleri. Hani şu, kendisine kemik atanları mutlu kılmak şurda dursun, zamanı gelince —bir zamanlar yaladığı elleri— ısıran köpekleri...

Demek oluyor ki.. kavanoz kalçalı dünyanın arz ve tül dairelerine göre köpeklerin kimliği ve kişiliği de değişiyor şu evrende.

Tevekkeli dememiş şair: **Dünya şahit iken sadakatine, kurdu severim de köpeği sevmem!..**

YATAKTA SOYAMADIĞINI SOKAKTA SOYANLAR!

ANADOLU Ajansının Tokyo mahreçli bir haberi:

Tokyo polisi, bir Japon firmasının yeni icat etmiş olduğu ve giyinik kadınları anadan doğma gösteren yeni bir gözlüğü piyasadan toplamış, bunu imâl edenler hakkında da takibata geçmiştir.

Japon polisi tarafından verilen bilgiden anlaşıldığına göre Fuji Yama Optik Aletler Fabrikası, son günlerde icat etmiş olduğu yeni bir gözlüğü piyasaya çıkarmış ve büyük bir ilgi toplamıştır. Polis yetkilileri bu yeni gözlüğün özelliğinin giyinik kişileri anadan doğma göstermesi olduğunu belirtmişlerdir.

Polis derhal olaya el koymuş ve Japonya'ya dağılmış olan bu gözlüklerden 400.000'den fazlasını t o p l a t mış, imalâtçıları hakkında kovuşturma açmıştır.

Sihirli gözlüklerin piyasada 75 Amerikan dolarına satıldığı ve kapışıldığı anlaşılmaktadır.

Gördünüz mü cümbüşü şimdi?

Gördünüz mü kavanoz kalçalı dünyanın, kalçasını ne biçim oynattığını? Salçasını nerelere kadar bulaştırdığını?

Ne olacak şimdi?

Gitti Japonya'nın namusu, gittiiii!...

400.000 gözlük. Ve haftalardan beri piyasaya çıkmış ve de en uzak Japon köylerine kadar yayılmış!..

Açıkgözler açık-gözlük ticaretine bile başladılar belki. Beheri 75 dolar olan gözlükleri, dakikası kimbilir kaç paraya kiralayanlar da vardır, her halde.

Her gözlükten 10 kişi, 10'ar kişiye bakmak için yararlanmış olsa ne eder? 10 X 10 = 100! Yuvarlak bir ortalamaya göre her gözlük, en az yüz kadını üryan püryan soyup soğana çevirmiş demektir.

Kara bahtım, kem talihim! Sihirli gözlükle güzelleri soymak onlara, bunun hesabını yapmak da galiba bana düşüyor. 400.000 X 100 = 40.000.000!

Vay anasını!...

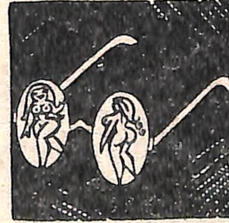
Kırk milyon!... Evet, şakası, makası yok bu dalganın... Mizahla, mübalâğa ile de hiçbir ilgisi yok! Yarı resmî Anadolu Ajansının bültenlerine aldığı ve Japon Emniyet makamlarının resmen açıkladığı bilgilere göre hesap açık ve seçik: Tam 40 milyon Japon genç kızı ve kadını bu tezgâhtan geçmiş!

Gittiii. Japonların namusu, iffeti, ismeti, sütyeni, kilotu, kombinezonu, eteği, falanı, filânı, gitti vallaha!...

Kusura bakmazsanız bir kez daha «Vay anasının!» çekeceğim!

Eloğlu yatakta soyamadığını sokakta soyuyor şimdi! Portakal soyar gibi, şeftali soyar gibi, doğu kentlerimizin varoşlarında otobüs soyar gibi!..

İster misiniz bu sihirli

gözlük, tıpkı mini etek salgını gibi, tıpkı gençlik hareketleri dalgası gibi, yayıla yayıla bütün ülkeleri kaplasın?...

Kavanoz kalçalı dünya zaten soyunma merakı içinde. Bir de optik soyma ve soyunma araçları ve gereçleri ortaya çıkınca?...

Ne yapacak acaba genç kızlar ve kadınlar? Çelikten külot giyseler, bakırdan sütyen taksalar, altın kaplama, tunçtan mini etek geçirseler bacaklarına, yine çaresi yok.

Boru değil, gözlük bu birader!...

Nerede, ne zaman ve nasıl.. üzerinize çevrileceğini bilemezsiniz ki.. Savcılığa veremezsiniz ki.. polise şikâyet edemezsiniz ki.. ojeli parmaklarınızı yapmacık bir çalımla uzatıp, «Ayyy, çok ayıp! Ayyy, siz çok yaramazsınız!... Ne olursunuz yapmayın!... Bırakın da ben kendim...» diyemezsiniz ki!...

Aklıma ne geliyor bilir misiniz?

Sokakta ihtişamından yanına varılamayan nice âfet-i devran'lar vardır ki yattığı yatakta hizmetçinizi yatırmazsınız. Habersiz bir göz ve burun teftişine kalkışsanız, fiziksel varlığının pasaklılığı karşısında bir daha elini sıkmak bile gelmez içinizden...

Bu sihirli gözlük dalgası var ya... İşte onlara acıyorum bu gözlük dalgasının yayılması ihtimalinden... Tuhafiye dükkânının içi, dışı, ardiyesi, vitrini kamuoyunun gözü önüne serilecek...

Oysa...

Bu dalga, işlerine gelmez öylelerinin...

Sonra efendim, sert korselerin biçimlendirdiği, kauçuk sütyenlerin dikleştirdiği, karınlar, kalçalar, göğüsler n'olacak?

Çok fena bu icat!...

Her şeyi bilmek, her şeyi görmek arzusu çok fena!

Biz insanlar, bildiklerimizden çok bilmediklerimiz için mutluyuz.

Şu sivri akıllı Japonlar, bu tür bir gözlük icat ederek tüm kadınları soyup soğana çevireceklerine, politikacıların kafasının ve gönlünün içini gösterecek kadar güçlü bir optik âlet icat etselerdi ya...

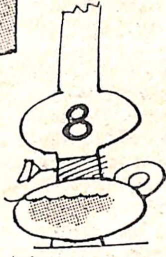
Ha? Ne dediniz?

Oy verecek kimse kalmaz mıydı bazı ülkelerde?

Belki evet...

Ama... Anamur muzunun kabuğunu soyar gibi, sihirli gözlükle, kızların ve kadınların giysilerini soymaktansa, politikanın ve politikacının kabuğunu soymak ve radyoskopik bir demokrasi düzenine girmek her halde daha sevimli olurdu...

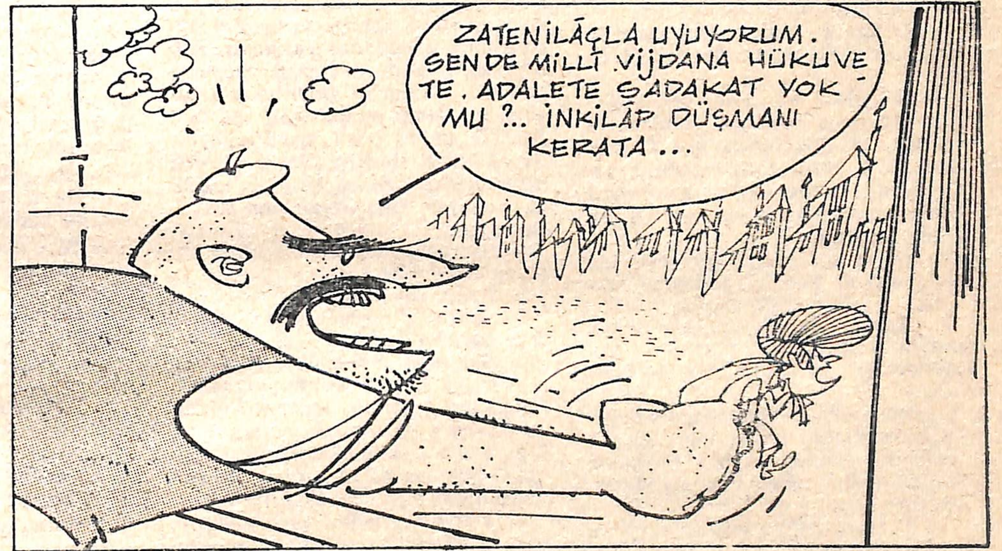
Selâhattin'in lâmbası

YAZAN: SUAVİ SÜALP
ÇİZEN: SEMİH BALCIOĞLU

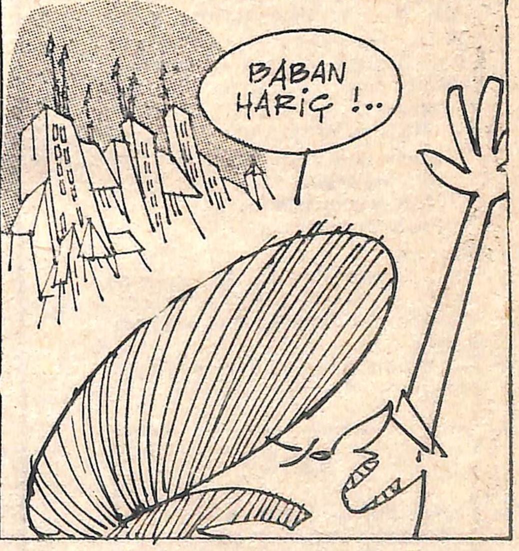

ÖYLE BİR KUŞTUR Kİ SEVDA İNSAN KENDİNİ BULUR ONDA

— Seni seviyom gıız, diyorum.
— Yalancı, diyor, gözlerini iri iri açarak gözlerimin ta içine bakıyor.
— Vallahi billâhi, diyorum.
— İnanmam, diyor.
— İnan, diyorum, gülüyorum.
— Sen benlen dalga geçiyorsun, seviyom diye kandıracaksın, sonra da fakültedeki bir sürü güzel kızın biriyle evlenivereceksin, diye mırıldanıyor, gözleri bulutlanıyor, yağmur yağdırmasın diye hemen:
— Evet, var ama hepsinin de burnu kaf dağında. Ne ev işi bilirler, ne doğru dürüst yemek pişirebilirler... diye atılıyorum.
— O alır bi maaş, sen alırsın bi maaş, eder iki maaş. Oh ne iyi! diyor.
— O söyler bir tane, ben söylerim bir tane, damlaya damlaya olur göl, başlarız tartışmaya. O kendini haklı görür, ben kendimi, evde huzur, ailede mutluluk kalmaz. Olmaz olmaz, bu iş olamaz. Of, ne kötü! diyorum.
— Onlar çok bilgilidir, bense hiç bir şeycikler bilmem, sıkılırsın benden.
— Zaten ben de bilgili olduklarından sevmiyorum onları ya. Asıl öylelerinden sıkılırım ben. Ama seni...
— Yâni beni... cümlesinin arkasını getiremiyor, sevincinden uçacak nerdeyse, içinden koşup boynuma sarılası geliyor ama yine de şüpheleniyor:
— Yalancı, diyor, yalancı değilim, dememi bekliyor.
Tutup ellerinden öpüveriyorum aniden. Kaçıyor, hayır uçuyor. Kovalıyorum. Bir süre gülüşerek koşuşuyoruz. Rüzgâr öpüyor saçlarından, kıskanıyorum. «Koşma» diyorum. «Tutamazsın ki» diyor. Koşarken bir türkü tutturuyorum:

«Zeynebim Zeynebim
Allı Zeynebim
Yedi köyün içinde
Şanlı Zeynebim»

diyorum.
Adı Zeynep olmadığı için kıskanıyor:
— Kim bu Zeynep? diye kaşlarını çatıyor.
— Türkü işte yahu! diye gülüyorum.
— Başka türkü söyle öyleyse, diyor.
İnadına, içinde başka bir kız adı geçen bir türkü daha söylüyorum:

«Süpürgesi yoncadan Eminem
Gayet beli inceden of
Ben seni sakınırım Eminem
Yerdeki karıncadan of!»

Diye yanık yanık, sanki eskiden bu adda biri varmış da hayatımda, şu anda onu hatırlamışım gibi, söylüyorum türküyü.
— Sen Emine'nle başbaşa kal, ben gidiyorum işte, diye koşuyor, hemen takılıyorum arkasına. Derken yorulup soluk soluğa duruyoruz. Biribirimizi süzüyoruz karşılıklı. Güneş sanki bizimle dalga geçiyormuş gibi bir saklanıyor bulutların arkasına, bir çıkıp gülümsüyor ışıl ışıl. Ağaçlar desen yeşil yeşil gülüyorlar halimize. Derken kucaklaşıyoruz nefes nefese. Öpmek istiyorum, dilini çıkarıyor, ama okşamama ses çıkarmıyor.
— Sen öğretmen mi olacaktın be, diyor birdenbire.
— Belki, diyorum.
— Başka bir şey olamaz mısın? diye soruyor.
— Kaldırım mühendisi, diyorum.
— Dalga geçme canım, koskoca fakülteden çıkan ne olmaz ki? diyor.
— Olsa olsa hiç okumamış, ama her nasılsa zengin olmuş birinin yanında memur falan... diye buruk bir gülüşle yüzüne bakıyorum.
— Yok daha neler! diye gülüyor, şaka yaptığımı sanıyor, «Memleketin acı gerçekleri» diye başlayan bir şeyler söylemek istiyorum, hiçbir şeyden habersiz çocukça mâsumiyetine bakıp vazgeçiyorum.
— Kızma canım. Bakarsın fakültede asistan falan olurum. Derken doktoramı verip doktor, sonra doçent, sonra profesör, diyorum. Ama içimden «Bizim gibileri almazlar oraya. Mezun edecekleri bile şüpheli, onlar her fikirlerini tasdik edecek ve daima kendi yollarında yürüyecek adamları alıyorlar oraya. Belki bir değişiklik olursa... O da pek uzak ihtimal.» diye düşünüyordum.
— Sahi mi, diye bağırıyor, profesör karısı olacağım diye sevindiği besbelli.
— Ama bu öğretmen yokluğunda lisenin birinde öğretmen olup kaliteli öğrenci yetiştirmeye çalışmak en iyisi, diyorum.
— Hıı!... diye içini çekiyor.
— Ne o, beğenmedin mi? Öğretmenlik kadar kutsal görev var mı!..
— Niye dövüyor, oradan oraya sürüyorlar öyleyse?...
— ?!..
Doğru söze ne denir...
— Niye çok öğretmen yetiştirmiyorlar madem? diye bir soru daha soruyor.
— Öğretmen olmak isteyen çok, ama mezun az.
— Niçin?
— Fakülteden mezun olmak mesele de ondan. İnsanın kafasını gerekli gereksiz o kadar şeyle dolduruyorlar ki... Yok, ara sınavı, yok sertifika, yok daha bilmem ne derken elendikçe eleniyor öğrenciler... Hele bir de mezuniyet tezi diye bir şey var ki, en aşağı bir yıl uğraştırıyor adamı.
— Ee?...
— Yâni senin anlayacağın, adı tez ama kendisi geç bir nesne işte.
— Yaa...
— Tabii ya!
Bir süre susuyoruz. Öteden deniz dalga dalga konuşuyor, beride çiçekler arılarla sarmaş dolaş. İki kumru konuyor yanımızdaki ağacın dalına. Konuyu değiştirmek, sevdanın güzel kuşunu havalandırıp kendimize gelerek o cici kuşta kendimizi bulmak için kumrulara bakıyorum dikkatle...
— Çifte kumrular, diyorum.
— Kim, hani nerde? diyor.
— İşte biz, diyorum, gülüşüyoruz.
— Fakülteyi bitirmeden evlenemeyiz mi? diyor.
— O zaman hiç bitmez, hani neyle geçineceğiz? diyorum.
— Doktor olacağım, diyordun ya... diyor.
— Eee?! diyorum.
— Ama sakın kadın doktoru olma ha!... diyor.
— Sen her doktor ünvanı alanı tıp doktoru sanıyorsun galiba. Bu öylesi değil, diye itiraz ediyorum.
— Nasıl, ne diyorsun? diyor.
— Ben olursam yalnız edebiyat doktoru olabilirim, çünkü fakültenin o bölümünde okuyorum. Demek istediğim bu, diyorum.
— Yâni edebiyat hastalarını mı tedavi edeceksin? diye soruyor.
— Ne hastalığı, ne tedavisi?... Sen yanlış anladın meseleyi, ben kimseyi muayene, tedavi ile uğraşmayacağım, diye üsteliyorum.
— Ben o kadar aptal mıyım, pekâlâ anladım işte. Doktorun ne yapıp ne yapmadığını bilmez miyim ben.. alay ediyorsun değil mi?... diye somurtuyor.
— İyi ama... diyorum, lâfı ağzıma tıkıyor:
— Sus! Sus! Bir kelime daha konuşma, sonra darılır, bir daha konuşmam senlen.
— ......?!
Çaresiz boynumu büküyorum:
— Hadi senin dediğin olsun diyorum.
Sevinerek bakıyor yüzüme, gülüyor, güldükçe güller açıyor yüzünde. Ben de gülüyorum. Güneş, ağaçlar, çiçekler, böcekler, arılar, kuşlar hepsi gülüyor. Sarılıyor boynuma sevgilim, eli elim oluyor, gözü gözüm.
— Canım, diyor bana.
— Canım, diyorum.

Erhan TIĞLI

— Susuzluk devam ediyor. —

SUSUZ YAZ!

SEN

Sen dudağı bir kıvılcım,
Sensin yüreğimde sızı.
Sen nâzenin çıtkırıldım,
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen minisi cömertçene,
Sen raksında zil çingene,
Sen gül açmış sedef sîne;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen endamı rüzgârda dal,
Sen lebleri petekli bal,
Sen bakışı yakan bir lâl;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen seherde öten bülbül,
Sen dalında tomurcuk gül,
Sen ruhumu okşayan tül;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen saçları altından tel,
Sen elime değen ilk el,
Sen başımda çılgın bir yel;
Sensin gönlümün hırsızı...

Samim AGAR

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiyatı : 125 kuruştur.

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Gidişinden belli

Biliyorsunuz, önce Akdeniz yolcu gemimizin yolu Napoli açıklarında kesildi, torbalar dolusu kaçak afyon korsanlar tarafından müsadere edildi.

Hemen ardından Karadeniz'in başına geldi aynı iş.

İlgili Bakanlar olayları kınayan demeçler verdi, DDY. kendince bir takım tedbirler aldı, iç ve dış basında geniş yorumlar yapıldı.

Biz ise hem üzüldük, hem sevindik doğrusu. Üzüntümüz, böylesine çirkin bir olaya adımızın karışmasından; sevincimiz, şimdiye dek karanlıkta kalmış bir hususun aydınlığa kavuşmasından...

Dış hatlarda çalışan gemilerimizle ilgili haberlerin gazete sütunlarında sık sık arz-ı endam etmeleri, bir gerçeği dile getiriyormuş meğer.

«Karadeniz fırtınaya tutuldu.»
«Akdeniz rotasını şaşırdı.»
«Karadeniz karaya oturdu.»
«Akdeniz dalgaya tutuldu.»

Başka ne olacaktı yâni?

«Gözlerinden bellidir Cevriyem, sende kara sevda vaar» diyen eski bir şarkının sözleri gibi, içinde neler bulunduğu da bizim gemilerin gidişlerinden bellidir.

Afyonsuz yola çıkmayan bir gemi, ya dalgaya tutulacaktır, ya rotayı şaşıracaktır değil mi?

SALI

Karışık durum

Ankara'daki banknot matbaasından gelen haberler hiç de iş açıcı değil.

Önce yemek boykotuyla işçiler direnişe geçmiş, sonra bu direniş oturma grevine dönüşmüş. Bu da sökmeyince başlamışlar sakal grevine...

Şimdi öğreniyoruz ki, sakal grevine katılamayan hanım işçiler de erkek arkadaşlarını desteklemek amacıyla makyaj grevi yapmayı uygun görmüşler.

Otoriteler hâlâ piyasadaki para sıkıntısının nedenlerini araştırıp dursunlar.

Bu gelişmeler karşısında nasıl bollaşsın para? Aşağı yukarı bir aydır banknot yerine sakal ile allık, pudra, rimel çıkarıyor matbaa...

Müessesenin meslek değiştirmesinin gerçek nedenini sorarsanız, o pek bilinmiyor işte. Matbaa yöneticileri parfümeri ticaretinde daha tatlı kâr olduğunu mu gördü, yoksa zamdan sonra bir banknota harcanacak kâğıdın, banknotun değerinden daha pahalıya malolacağını mı düşündü, şimdilik orası belli değil.

ÇARŞAMBA

O sistem değişeli...

1970 - 71 futbol sezonuna girilirken, Federasyon Başkanı Hasan Polat düzenlediği toplantıda basına içini dökmüş: «Pas vermeyi, şut çekmeyi bilmiyoruz.»

İlâhi Polat, eskiyi bırak da sen yeni sisteme bak. Pas vermekle şut çekme futboldan çıkalı yıllar oluyor.

O, üç pas, bir şut, bir gol devri çoktan kapandı. Futbol basitleştikçe basitleşti günümüzde. Hem öyle basitleşti ki, üç beş kelimeyle özetlemek mümkün.

Hakem düdüğü, iki çalım, bir kafakol; küfür, yumruk, asker, polis, karakol!

Pas vermekle şut çekmek ise politik alana transfer oldu.

Şimdi iktidar ile muhalefet arasındaki yakınlaşmaya «Pas verme» deniyor, şutu parti Haysiyet Divanları çekiyor!

Orman köylüsüne yardım edilecek. — Gazeteler —

Yazısız

PERŞEMBE

Boşverin onu bunu...

Günün, haftanın, ayın değil, yılın konusu Ortak Pazar...

Aydınlar tartışıyor: Girelim mi, girmeyelim mi?

Parlâmenterler uğraşıyor: Üye ülkelerle temasa geçip birtakım özel haklar isteyelim mi?

Diğer taraftan üye ülkelerin yetkilileri, bize garanti vermek için âdeta biribirleriyle yarışıyor. Bu ortaklık Türkiye'nin yararına olurmuş da, daha kolay kalkınırmış da, buna benzer bir yığın lâf.

Ortak Pazar konusu uzayadursun, Para-Rulet oyunu hakkında ince hesaplara dalan gazetelerimizden biri, bugün dünya nüfusunun üçbuçuk milyar olduğunu belirterek müjdeyi veriyor: «Dünya nüfusu 57 milyara çıkarsa ve 57 milyar kişi katılırsa, rulet oyunundan herkes para kazanabilecek.»

Haydi milletçe ricaya başlayalım öyleyse: Aman Amerika, İngiltere, İsveç, Fransa... Ortak Pazarı boşverip, nüfusu 57 milyara çıkartmak için doğuma hız verin, bize yardım etmeye niyetiniz varsa!

Memurlar zamlı maaşları Kasım'da alacak. — Gazeteler —

— Seni değil, ben Kasım ayını çağırdım!..

CUMA

Canım, suç mu?

Fakirlerden çocuk toplayıp zengin ailelere satan Frankfurt'lu papaz, savunmasını şöyle yapmış: «Allahın çocuk vermediği ana babalara, Allahın elçisi olarak bu çocukları dağıttım.»

Tam Demirel komisyonununun «Soruşturmaya mahal yoktur» kararı vererek çalışmaları bıraktığı, komisyondaki muhalif partilere mensup üyelerin «Yolsuzluk vardır» diyerek AP'li arkadaşlarını suçladığı günlerde papazın sözleri, güzel bir savunma örneği doğrusu. Hem öyle ki, olaya adı karışan müdürleri, genel müdürleri bile bir anda temize çıkarabilir. Çok çok da bir cümleden ibaret hepsi. Örneğin, sorumlu milyonluk krediler açan bir bankanın genel müdürü mü? Bir zahmet ağzını açacak, «Allahın servet vermediği kullarına, Allahın elçisi olarak bu kredileri dağıttım» deyip, hemen temize çıkacak!

Bir Genel Müdürün, bir papaz kadar da yetkisi yok mu sanki?

CUMARTESİ

Slogana uymuş

Emekli bir Amerikan generalinin Saygon'da biribirinden lüks yedi tane genelev işletmesi, dünyanın ağzına sakız oldu.

Oysa ne var bunda? Savaştan bıkan general, hippilerin parolasını benimsedi demek. Onların «Savaş yapma aşk yap» sloganını duydu, «Dünya barışı için bir de bunu deneyelim» deyip, yedi tane genelev kurdu!

PAZAR

Nasıl olduysa...

Merhum Orhan Veli'nin:

«Dağ başındasın;
Derdin günün hasretlik;
Akşam olmuş,
Güneş batmış,
İçmeyip de ne halt edeceksin?»

dediği gibi cayır cayır yanıyor memleket! İzmir Hükûmet Konağı, Belediye Başkanı Kibar'ın, «Su... Biraz su...» diye dövünmeleri karşısında on dakikanın içinde kül olmuş!

Ankara ve Kütahya'da çıkan yangınlar da öyle...

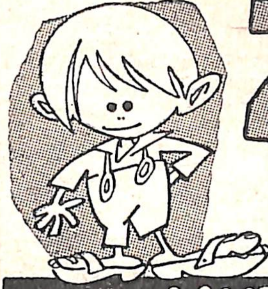
İtfaiye gelmiş ama su yok!

Susuz bir ülkedesin, derdin günün kuraklık. Hortumun olmuş, araban olmuş, alev alev yanan binaları seyretmeyip de ne halt edeceksin? diye düşünürken, bir başka yangın haberi daha ilişti gözümüze: «Elâzığ'da çıkan yangında 10 ev, 31 dükkân, 2 otel ve Tekel yandı.»

Diğerlerine neyse ama, sonuncusuna inanın şaştık kaldık!

Her zaman Tekel zam yapardı, halk yanardı; bu kez nasılsa Tekel'in yanışına halk seyirci kaldı!

Vedat SAYGEL

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

Onun için biz de aldırmadık yağmura... Raziye:

— Nerye gidek? dedi.

— Şöyle gidek, dedim.

Tarsus yoluna vurduk. Mensucat fabrikasını geçtih, sağa saptık. Ordaki dar ve ağaçlı yoldan ilerlemeye başladık.

— Bu yol nerye gider? dedi.

— Şeye, Gazhaneye, tren yoluna.

— Ordan?

— Ordan da bi yol buluruk dönecek.

— Bağlara getmez mi?

— Geder.

— Orda bi boş ev bulur muyuk?

— Olmaz... Zaten evlerin hepsi kilitlidir şindi orda.

— Sana carse gombinezonumu gösderecekdim. Sona bak, göğsümdeki sütiyen de mavi, carse...

— Kimbilir ne yakışmıştır senin o güzel vücuduna!

— Deli, işde ben sana bunları gösdermek için çalışıyorum, sen oralı bile olmuyon.

— Gız, dedim, böyle tehlikeli şeyler olmaz, en eyisi ya sizin ev, ya da bizim ev.

— Sizin ev heç olmaz, dedi, analığım görür, mahalle tanır.

— Öyleyse sizin ev...

— Sen izin alabilin mi lokantadan?

— Alırım.

— Şöyle yarım gün, sabahdan öylene gadar.

— Usda eyi adam, idare eder.

— Öleyse gel bizim eve!

— Gonu gomşu?

— Zaten gaç dene gomşu var ki. Mahsusdan soran bizim bitişiklere, Raziye nerde oturuyor den, ben onun dayısı olurum den? Yok mu senin gibi ufak dayılar.

— Ayılar...

— Dalga geçme lan Kemal! Sana gösderirler, nah bu ev diye. Sona, dalgamıza bakarık.

— Gaçda geliym?

— Sabah güneş doğunca gediyor o. Sen sekizde gel!

— Oldu... Erkek gızsın vesselâm...

— Seviyorum...

— Ben de!

İstasyon köprüsünü geçtik. Gazhanenin oradan sağa saptık. Belini tuttum.

— Bugün daha az korkuyon, dedi.

— Alışıyoruk.

— Öpebilin mi şindi beni?

— Öperim.

Okaliptüs ağacının birine belini dayayarak doya doya öptüm. Tekrar yürümeye başladık. İstasyon ambarını geçtik. Trenci evlerinin oradan geçerek Reşatbey mahallesine çıktık. Konuşuyorduk boyuna:

— Gız, dedim, ben sizin evi bilmiyorum ki...

— Gidiyoruk ya, dedi.

— Saat?

Yoldan geçen birine saati sordum:

— Beşe geliyor, dedi.

— Geç mi galdın?

— Boşver... Biz her şeye geç galmışık zaten, bir de lokantaya geç galak, n'olur ki?

Taşköprü'yü geçtikten sonra:

— Burda ayrılak, dedi. Sen benim arkamdan takip et, evi öğren. Zaten çok golay...

— Olur, dedim.

Elli metreden takip etmeye başladım. Arada bir dönüp gülüyordu. Soldaki küçük köprüden geçti, sağa döndü. Üç beş sıralı dükkânı geçtikten sonra tekrar sola döndü. Köşebaşında beni bekliyormuş:

— Nah şu garşıdaki dutlu ev, dedi.

Ne dut gördüm, ne dut yaprağı. Onun eve girmesini bekledim. Sonra iri adımlarla köprüye yürüdüm. Bir at arabacısına:

— Atlıyak mı gardaş? dedim.

— Atla! dedi.

Kalekapısı'nda arabadan indim. Âbidinpaşa caddesinden Küçüksaat, oradan Kuruköprü... Usta:

— Nerde galdın lan? dedi.

O zaman hatırladım, küpeyi vermeyi unuttuğumu:

— Eyvah usda, dedim, küpeyi vermeyi unuttuk.

— Eyi halt ettin. Unudur mu lan insan heç be!

— Sen olsan unutman mı usda, beni evine çağırdı.

— Essah?

— Vallaha.

— Ne zaman?

— Yarın.

— Gedecen deel mi?

— He!

— Yaşşa, akıllanıyon.

— Amma usda senden izin isdeyecekdim.

— Akşama gadar mı?

— Yoo, öylene gadar. Ama ben gelir yine ocakları yakar, çorbayı bişiririm.

— Verdim getdi, sevapdır böyle şeye izin vermesi, yarın cennette adama bu iş için hasır verirler...

— Sağol usda!

Eh ondan sonra gel de çalış, gel de gece uyu!... Anacığım sabaha dek:

— Bi sıkıntın mı var oğlum? dedi durdu.

Her seferinde de:

— Yok ana, çok eyiyim, dedim.

Peder:

— Şu garnımın üsdündeki top gibi sıcaklık bi geçse, ben de eyiyim ya, geçmiyor ki meret, dedi.

İlk kez o günü anamı ben uyandırdım:

— Gidiyorum ana! diye.

Erken çıkmış olacağım, her zaman gördüğüm bekçiyi de göremedim. Yağmur biraz hafiflemiş, ahmak ıslatan olmuştu. Lokantayı açtım, tüm işleri en çabuk tarafından bitirdim. Usta geldiğinde, çorbadan gayri, etleri bile doğramıştım. Usta:

— Hadi sen get! dedi.

— Sağol usda!

— Unutma lan ha!

— Neyi?

— Küpeyi. İlkden verdin mi, avrat daha işdahlı olur.

— Unutmam unutmam.

Yolda birine saati sordum:

— Yedi, dedi.

«Eh, çok erkenmiş. Biraz Taşköprü'de eğlenirim.» Köprünün üzerinden köpüre köpüre akan sulara baktım. İlerde, kıyıda, bu bulanık suda bir balıkçı, oltasını atmış balık avlıyordu. Onun yanına gittim:

— Bereketli olsun, dedim.

— Sağol, dedi, daha heç dutmadık.

— Allah böyük...

— Balıklar ufak.

Durmadım adamın yanında. Tekrar köprüye çıktım. Benzincinin yanındaki kahveden bir çay içtim. Çocukluğum geldi aklıma, ev sahibimizin yanına gittiğimiz günler, boynu kırık buradan geçtiğimiz günler... Ocakçıdan saati sordum:

— Sekize geliyor, dedi.

— Gaç var?

— Tren mi galdıracan mübarek?

— Lâzım dayı.

— On var, on... Sekize on var...

Çay parasını verip yürümeye başladım. İçimdeki heyecanın yükünü sadece kalbim çekiyordu. Altımdan akıp giden nehrin gürültüsünde bile duyar gibi oluyordum kalbimin gümbürtüsünü.

«Şu heyecan bir bitse!» diyordum. Sonra:

«Yok yok, çok tatlı bir heyecan, hiç bitmesin!» diyordum.

Hattâ, evin neden daha uzaklarda olmadığına hayıflanıyordum. Gelip geçenlerin arasında Raziye'nin kocasının yüzünü görmek istiyorum. İçimden:

«Ya evdeyse?» diyorum.

Bir adama çarpıyorum:

— Lan gözüyün önüne bak, denizde mi yürüyon? diyor.

— Gusura bakma emmi, diyorum.

— Burnumun direğini gırdın! diyor.

Lâfı uzatacak zaman yok. Köprüden geçiyorum. İşte sıralı dükkânlar, işte köşebaşı, işte dutlu ev... Kalbim daha çok çarpıyor, ayaklarım biribirine dolanıyor, bir ufacık çakıl taşına çarpacak olsam, düşecekmişim gibi geliyor. Dutlu evin dibine varıyorum. Tablacıdan kuru soğan alan orta yaşlı bir kadına soruyorum:

— Raziye nerede oturuyor, ben onun dayısıyım, diye.

Kadın, elinden soğanları bırakıyor:

— Ihıcık, diyor.

Benimle beraber gelip kapıdan sesleniyor:

— Gız Raziye, dayın geldi gız! diyor.

Raziye koşup geliyor kapıya. Boynuma sarılıyor:

— Dayı, gurban dayı! diyor.

İçeri giriyoruz... Kalbim daha çok çarpıyor. Odundan yapılmış iki basamak merdiveni çıkıp kapıyı kapatıyoruz...

Raziye:

— Yuttular, diyor.

— He, diyorum.

Odanın içi sıcacık. Mangalın üzerinde bir çaydanlık kaynıyor. Hemen cebimden küpeyi çıkardım:

— Dün vermeyi unutmuşum, dedim.

— Ne o? dedi.

— Aç bak!

Küpe çok hoşuna gitti. Kulağına elimle taktım. Sonra, sıkı sıkı sarıldım beline.

— Dur, dedi, kapıyı kilitleyek!

Kapıyı kilitledi. Tekrar sarıldık. Yere düştük, hemen mangalın dibine. İkimiz de soluyoruz...

— Dur sana carse gombinezonumu gösderiym... Lan dur lan, yiyecen mi beni? Aboov, oğlan çiy çiy yiyecek vallaha beni!... Ciğerim Kemal!...

....

Çay içerken bizim hediye küpenin parçalarını yerlerden topladık:

— Ihı, diyor Raziye, gulpu burdaymış...

— Al, diyorum, topağı da minderin yanına gaymış.

— Çocuğum olursa adını Kemal goyacam, diyor.

— Ayının çocuğu!

— Allahın işi belli olmaz, bakmışın bugünden olur. Sana benzer, çatık gaşlı, gocaman ağızlı, hâreli gözlü...

— Ayıdan olursa, at suratlı, kürek burunlu.

— Nasılmış gombinezonum? diyor.

— Çok güzelmiş. Ama sen hepsinden güzelsin!

— N'olurdu sanki evlenseydik, her gün böyle sevişseydik?

— Gene sevişiyoruk ya. Hem böylesi daha datlı.

— Ama ben yalnız senin olmak isdiyorum. Lan Kemal var ya, şindi sen he desen vallaha bir gün durmam bu herifin yanında. Yüz dene çocuğum olsa gene de silker sana gelirim.

Cevap vermedim...

VB

Başarınız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracağınız her hesap

buyolda sizin için

en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 6515 - A - 20885 — 127)

Karyolanın altından bir sele çekip, iri iri portakallar çıkardı:

— Senin için aldım bunları, dedi. Eliyle soydu, eliyle yedirdi. Ben de ona yedirdim.

— Vallahi böyle tatlı olduğunu bilsem, yedirmezdim seni o ayıya, dedim.

— Olan oldu, dedi, bundan sonrasına bakak! Ben sana çok söyledim yazıda, ı-ıh dedin.

— Ah bu deli gafa!

— Sevsinler o deli gafayı...

Tekrar sarılıp, tekrar boğuştuk...

Gideceğim zaman:

— Bi daha ne zaman? dedi.

— Çok yakında, dedim.

— Ne zaman?

— Yarın olmaz, izin alamam.

— Öbür gün?

— Saat ikide gelsem?

— Gel!

— Aynı numara?

— He, aynı numara.

— Ya bu ayı öğrenirse?

— Ayıdır, öğrenemez. Gedip babama sormaz. Zaten ben de bişi demem ki. İşin cılkı çıkana gadar, biz sekiz on kere buluşuruk. Ondan sonrasına da Allah kerim...

Lokantaya geldiğimde, usta:

— Ooo, dedi, anlat bakalım nasıl oldu?

— Ne nasıl oldu?

— Şey işde be, yakalanmadınız ya?

— Yoo!

— Gız nasıl, ataşlı mı?

— Barut gibi...

— Ulan genç olmak varmış be! Ver ordan şarabı ver, debreştirdin yaralarımı.

Şarabı tasa doldurup dikti kafasına:

— Bi daha gedecen mi? dedi.

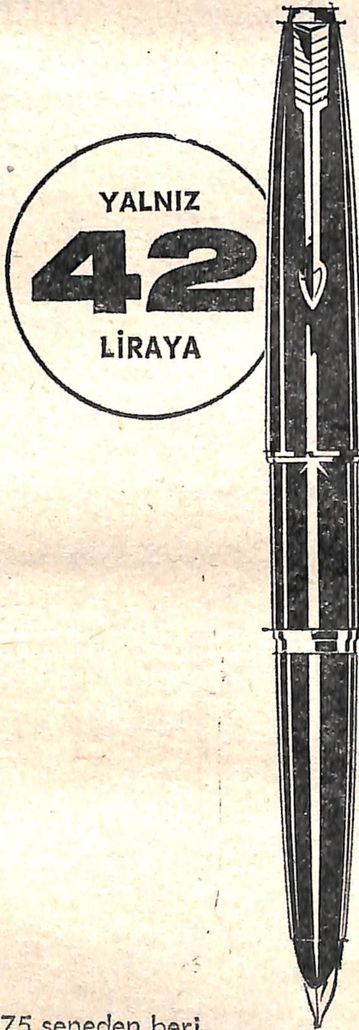
— He... He amma, saat ikide, öbür gün...

— Get lan get! Ataşlı avratnan sevişmesi cana can gatar. Yemek bile ataşnan bişiyor. Ben bi keresinde bi ataşlı avratnan sevişmiştim de, iki gün gendime gelememişdim. Lan ne derim bilin mi, bu esmerler hep ataşlı olurlar derim ha!

— Ama benimki sarışın.

— Heyyaa... Lan efendi, avrat hem sarışın, hem de ataşlıysa yok mu ya, eridir insanı namussuzum eridir, gurşun gibi... Ee, anlat hele nasıl oldu?

(Devamı var)

hakikî bir PARKER dolma kalemi

75 seneden beri «dünyanın en çok istek celbeden» Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri: Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek parça...

PARKER 45

Çelik uçlu TL. 42.— Altın uçlu TL. 65.—

48

(İlâncılık: 8918 — 128)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— İşte, karıma boşanmak istediğimi yazdım... Sana olan aşkıma inandın mı şimdi?..

Kavga

— Az önce karımla müthiş bir kavga ettik.

— Nasıl sonuçlandı?

— Her zamanki gibi... Yine diz çöktü, yanıma geldi...

— Anlaşıldı, anlaşıldı... Her halde yalvarır bir tarzda, «Beni affet sevgilim» dedi.

— Yok canım. Diz çöktü, sürünerek yanıma geldi, eğilip, «Karyolanın altından çabuk dışarı çık!» dedi.

★

Belli olur

Asansör, gökdelenin yetmişinci katına doğru baş döndürücü bir hızla çıkarken, korkunç bir çatırtı duyuldu. Sapsarı kesilen yaşlı bir kadın asansörcüye sordu:

— Kabloları hiç değiştirmezler mi?

— Eskidikleri zaman değiştirirler madam.

— Eskidiklerini nasıl anlarlar?

— Koptukları zaman...

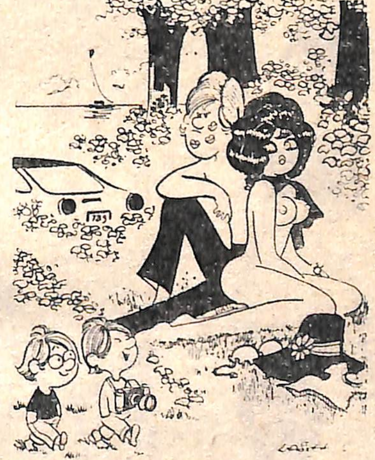
Yanlış

Muhasebeciyi çağıran direktör:

— Rakamları yazarken daha dikkatli dvaranınız, dedi. Bakın meselâ şu «6» yı sıfır sanıyor insan.

— Fakat mösyö, o bir sıfırdır.

— İyi ya canım, ne diye altı gibi yazarsınız?

— Eeeh, çektiğimiz bu fotoğraflarla iyi para kazanırız!..

Son arzu

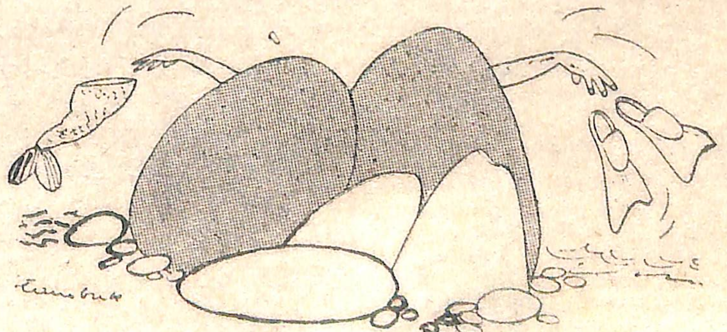
Doktor, hastasına:

— Gerçekleri olduğu gibi söylemenin zamanı geldi, dedi. İşiniz bitik. Hastalığınız tedavi edilemiyecek kadar ilerlemiş. Yapmanız gereken tek şey yakınlarınızla vedalaşmanızdır. Görmek istediğiniz kimse var mı?..

— Zannederim...

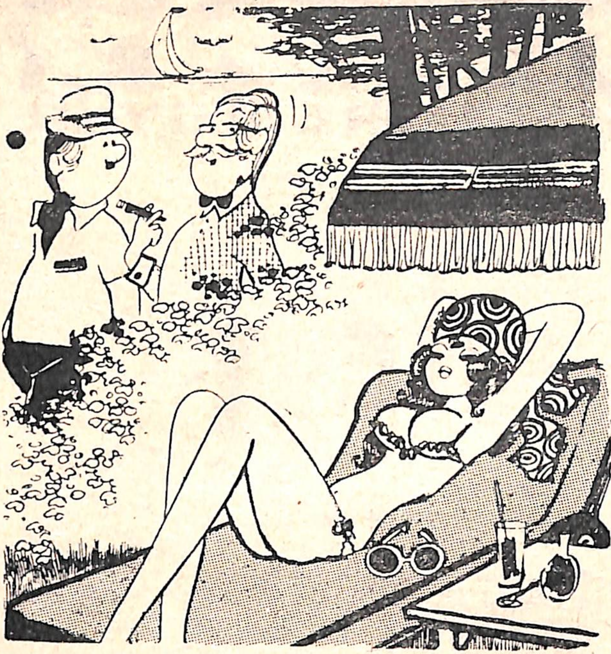
— Söyleyin hemen çağıralım. Karınızı mı istiyorsunuz, kardeşinizi mi, yoksa arkadaşlarınızdan birisini mi?..

— Hayır, diye inledi hasta. Bir başka doktor istiyorum!..

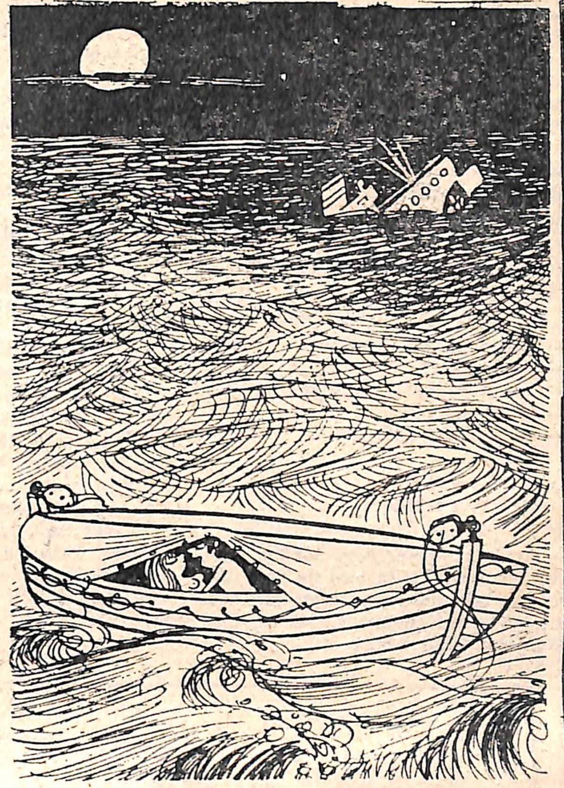

Yazısız

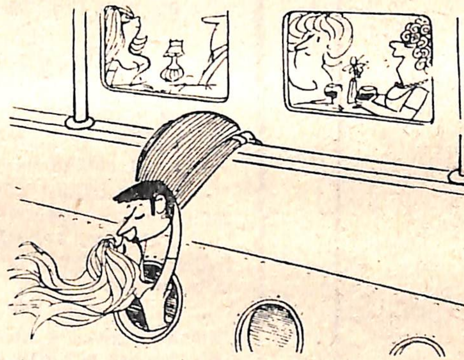
Dünya karikatürleri

— İŞTE DOSTUM... BÜTÜN SERMAYEMİ BURAYA YATIRDIM !..

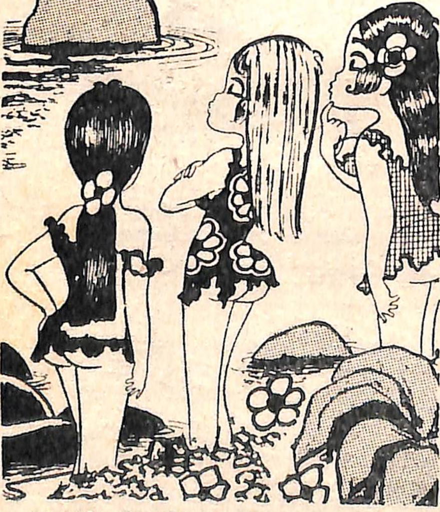

— HAYDI SEVGİLİM ARTIK KAMARANA DÖN... KOCAN ŞÜPHELENMESİN !..

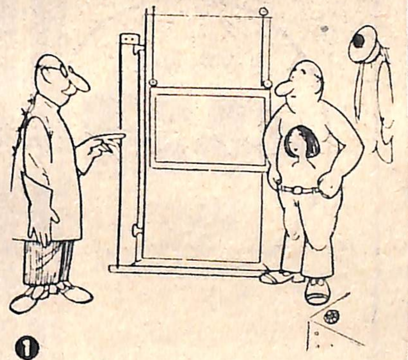

— BİZİMKİNİ DE HEP DENİZ TUTAR .. DALGAYA HİÇ DAYANAMAZ !..

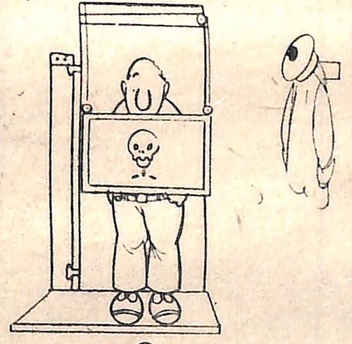

— HAYIR, DARILMADIM AMA... YORGUNUM !..

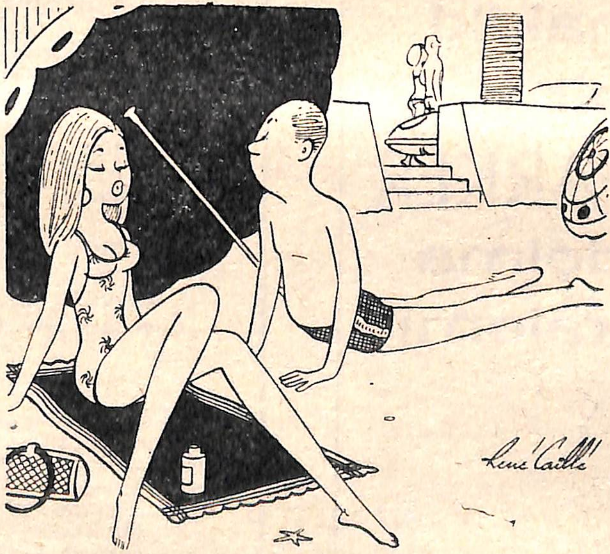

1

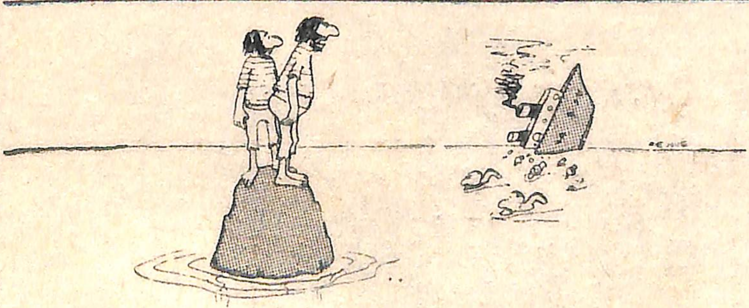

2

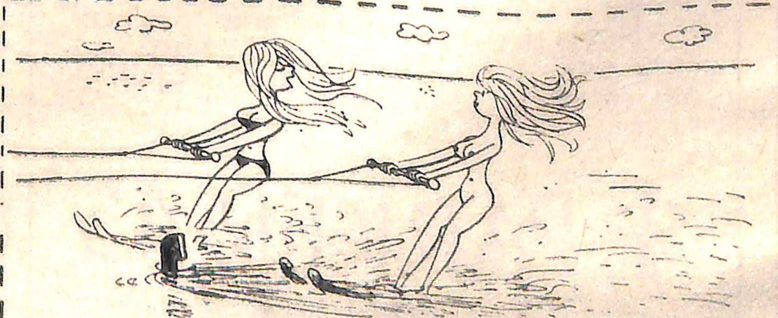
YAZISIZ

— BİRİNİ Mİ BEKLİYORSUNUZ ?..
— HAYIR, BİRKAÇINI !..

— ENAYİLER !.. BAŞKA YERDE BATAMAZLAR MIYDI SANKİ ?..

— BENİ DİNLERSEN MAYONU GİY... DENİZALTI MANEVRALARI VARMIŞ !..

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de 35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 130)

BULAN KAZANIYOR

Büyük bir ilgi gören «BULAN KAZANIYOR» Yarışmamız Akbaba'nın gelecek sayısında sona eriyor.

Daha önce de açıkladığımız gibi, okurlarımız «BULAN KAZANIYOR» Yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz karikatürün cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla da katılabilirler.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımızın, cevap ve kuponları en geç 1 Eylül 1970 tarihine kadar elimize geçecek şekilde adresimize postalanması gerekmektedir.

GELECEK SAYIMIZDA

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Refik ERDURAN, Burhan ESEN, Şemsi BELLİ, Reşit AŞÇIOĞLU, Sulhi DÖLEK, Fikret YILMAZ'ın en güzel yazıları.

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Necmi Rıza, Zeki BEYNER, Suat YALAZ, Ali GALİP, SUHA'nın neşe ve espri kaynağı karikatürleri.

Yolculukta AKBABA *Evde* AKBABA *Heryerde* AKBABA

MUTLULUK DOLU GÜNLER SİZİN OLSUN

Della Reklamcılık

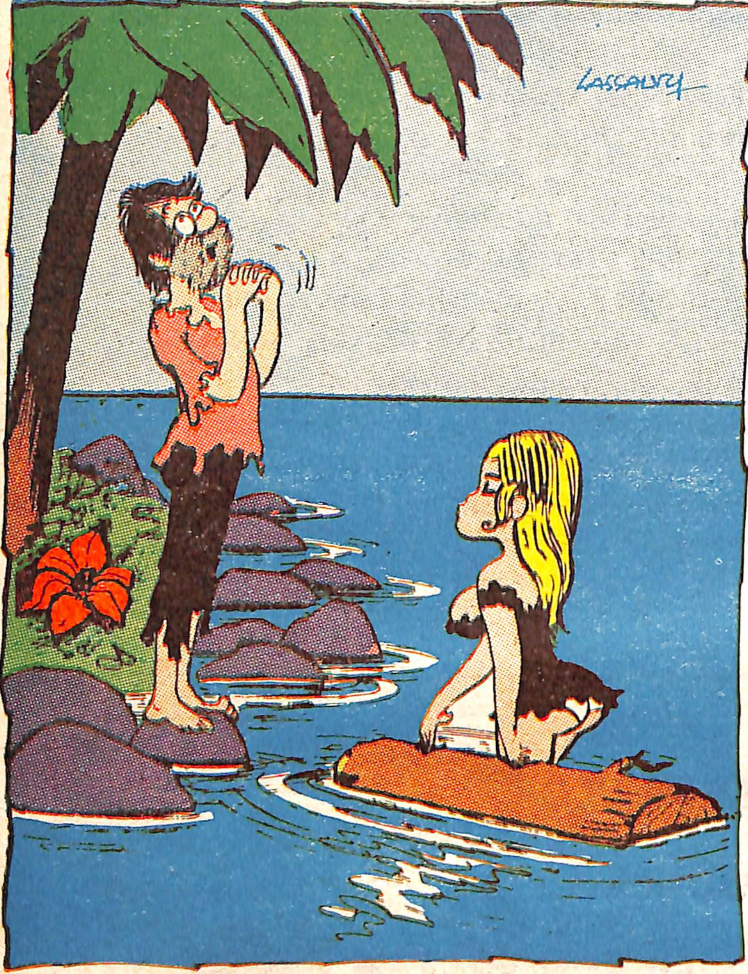
TÜRKİYE HALK BANKASI

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makinaları ile techiz etmiştir. çalışmalarımızda "Emniyet ve Sür'at" parolamızdır.

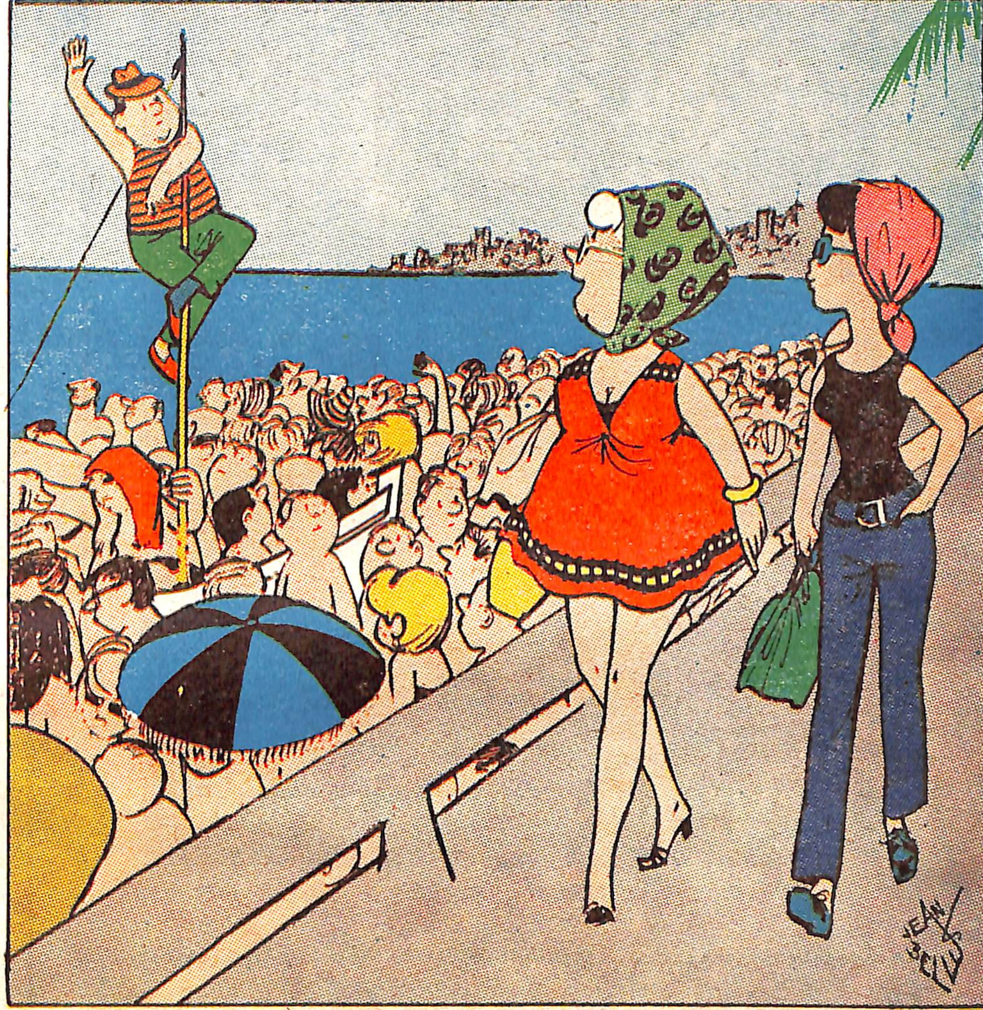
(Basın : 60153 - A - 20320 — 129)

BULAN KAZANIYOR 7

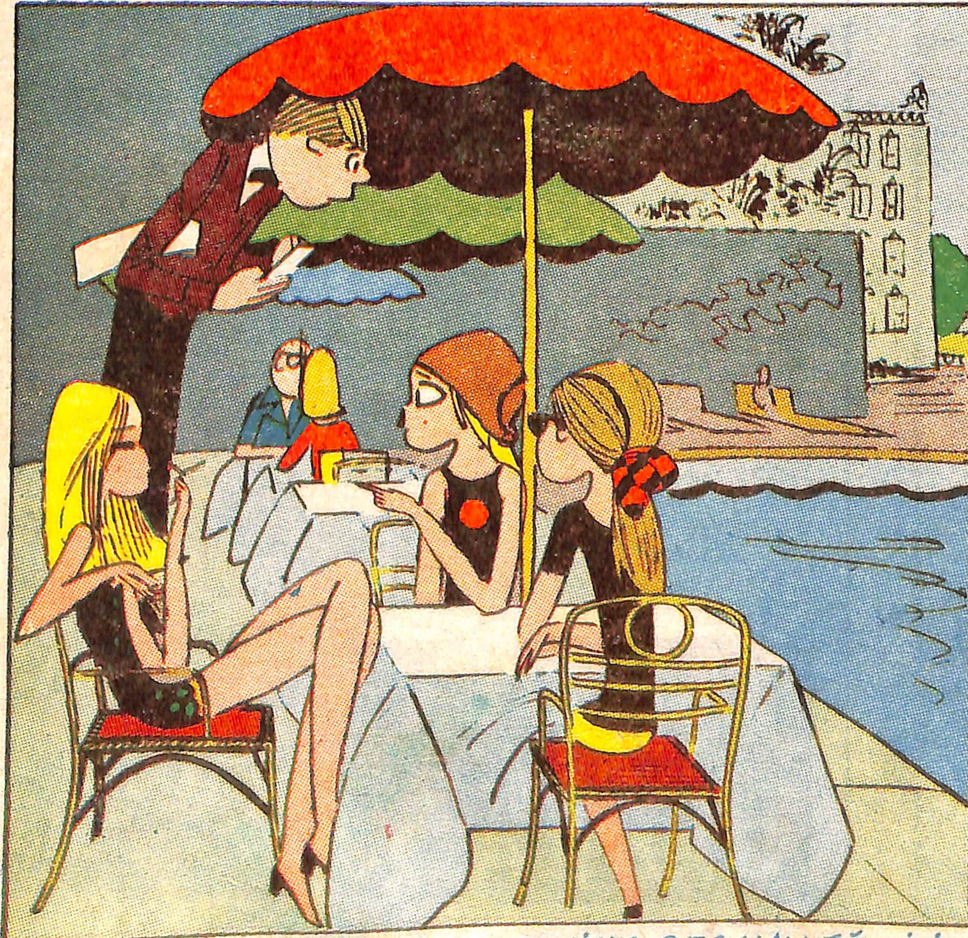
Akbaba

— TEŞEKKÜR EDERİM TANRIM... EKSİKLİĞİNİ EN ÇOK DUYDUĞUM ŞEYİ BANA GÖNDERDİN !.

— OOO, BAK... BABAM BIR YER BULMUŞ, BIZI ÇAĞIRIYOR !.

— BANA ÖĞLE YEMEĞİ, KIZ KARDEŞİME GEÇ KALKTIĞI İÇİN KAHVALTI, ARKADAŞIMA DA HENÜZ YATMADIĞI İÇİN AKŞAM YEMEĞİ GETİRİN !..

— POOOL, BAKSANA ŞU ADAMA... DÜRBÜNDAN SULANIYOR BANA !